

لر مسكاله تن دي حاله!

Ketabton.com

ناول

بلال ظاهر وزيري

د کتاب خانګړنې

د کتاب نوم: له مسکاله تردې حاله!

ليکوال: بلال ظاهر وزيږي

کمپوز: انجینر علي شهاب

دیزاین: حزب الله شهباز ساپی

خپړندوی: شهباز خپړندویه ټولنه

چاپ شمېر: ۱۱۰۰ ټوکه

د خپرونو لړۍ: ۸۷

چاپ وړ: لومړۍ

کال: ۱۳۹۸ ل. / ۲۰۱۹ م.

د چاپ حقوق له خپړندوی سره خوندي دي.

د ترلاسه کولو پټي:

ارمان کتاب پلورنځۍ، ارزان قیمت کابل / ۷۸۲۲۲۸۳۴۳.

عتیق الله کتاب پلورنځۍ، لوګر

یونیورسټی بک ایجنسي، خېبر بازار پېښور

پښتو اکېډیمي بک شاپ، پېښور یونیورسټي: ۰۳۱۲۰۰۹۴۹۴.

ثاقب پبلشرز، رحمت مارکیت، عقب قصه خوانی، پېښور

فقیر بک ایجنسي، قصه خوانی پېښور ۰۳۴۶۹۷۴۵۸۲۳.

روغانیوال خپړندویه ټولنه؛ اسحاقزی مارکیت، لاندینی پور، جلال

آباد ښار، افغانستان. اړیکه شمېرې: ۰۷۸۷۸۳۰۳۰۲ - ۰۷۷۲۹۹۴۰۴۰.

شهباز خپړندویه ټولنه، بي بي حوالېسې تر څنګ. حاجي زمان کوڅه،

حاجي عظیم مارکیت جلال آباد ښار

۰۷۸۷۸۸۲۸۱۲ / ۰۷۷۲۹۲۰۰۰۸ / ۰۷۹۷۹۲۰۰۰۸.

له مسکاله تردې حاله ۱/۱

ډالۍ:

لاندې سپېڅلو او گرانو خلکو ته!
- شهید پلارجان ته، چې مانه دا ولیده او نه مې
يې مینه ولیده
- خوږې مورجانې ته چې پښتني احساس سره
يې را لوی کړم، دا سیوری دې زما په سرتل
وي

ب ظ وزيري

بلالي انگازې او تخليقات

د يو غټ سترگي سړي، يو په ډېرو مسايلو پوهېدونکي سړي، په ذهن کې څه تېر شي. دا سړی همدې افکارو ته رياضت پيل کړي ايسته ترې شعر جوړ شي.

د شعر ليکل يو ځانگړی هنر دی چې د الهام او د رياضت د زېږندې نوم ورکولی شو او رښتيا دا د هر چا کار هم نه دی.

چې د ټولنې يوه پېښه را واخلي او په يوې کوچنۍ نړۍ کې ورته ځای ورکړي، کله خو داسې هم وشي چې شعر پېښه زېږوي، خيال په حقيقت بدل شي.

بله بحث د نثر دی چې د پانې پر مخ به درته هسې تشې کړنې ښکاري خو په حقيقت کې به داسې کړنې کښل شوي وي، چې لوستونکی له ځان سره کلک ساتي. د لوستونکي په سترگو کې اوښکې ډنډه کړي، د لوستونکي په مخ مسکا راولي کله ورته تندۍ وران کړي. دا ټول کمالات د نثر ليکونکي يا ليکوال د قلم کېدلی شي.

د دې پورته دوه ډوله هنرونو څښتن شاعر او ليکوال بلال ظاهر وزيرې چې د نېږدې خوږو ملگرو څخه دی، د شعر سره سره د ټولنې په څو مهمو برخو (له مسکاله تردې حاله) ناول ليکلی.

ياد ناول مې څو ځل له سترگو تېر کړ، وه مې لوست.

گڼ موضوعات پکې ذکر شوي وو

د يو لايقه ځوان او د يوې شنې پانې کېسه پکې تر بحث لاندې نيول شوې وه، خو يوه شنه پانه پکې سوځي او يو تکړه لايق پکې ناکامېږي. دلته زموږ د ټولنې يو شمېر بد عرفونه دي، چې اکثره پېغلې او ځوانان يې قرباني کېږي، دلته ترې ډېره ښه يادونه شوې ده. ټولنيز، فرهنگي، نظامي، او روان حالات پکې خپرل شوي دي.

له مسکاله تردې حاله ۲/۱

د ناول ژبه ډېره روانه ده، موږ چې کوم ډول خبرې کوو په هماغه ډول لیکل شوی ده، یو شمېر پښتو اصطلاحات پکې هم ذکر شوي دي. هڅه دا شوې ده چې کره پښتو ولیکل شي خو بعضې ځایونو کې د جملې د خرابوالي په خاطر د لیکوال سترگې په پښتو پټې شوي دي. ټوله کې د اداکارانو د نومونو په انتخاب کې ښه فکر شوی دی ښه نومونه یې ټاکلي دي لکه، (لایق، پانه، چینار گل، وړانگه، ائینه، شینکې، نښتره توپۍ...)

د بلالي یار د نثر په نړۍ کې دا د پیل گام دی خو داسې ښکاري چې په دې نړۍ کې لا ډېر لوبېدلی دی.

تاسې دروند مخاطب د وزیري صیب دا لیکل شوی نثر ډېر په مینه ولولئ ان شاء الله ډېر څه به ترې تر لاسه کړئ.

زه گران وزیري صاحب، ملگرو او کورنۍ ته یې د دغې لاسته راوړنې مبارکي وایم.

تاسې (له مسکاله تردې حاله) ناول سره پاتې شئ زه وزیري صاحب ته هیله من یم چې په راتلونکي کې به لا نور ښه کتابونه خپلې ټولنې ته وړاندې کړي، د دغې یار د لا نورو پنځونو په هیله د قلم نوکه یې وچه مه شه.

مینه او درناوی

علي شباب

فکري دریځ - ننګرهار

۱۴۱۳۹۸

د بلال د پیل گام!

دریځ ته وبلل شو... (ښه نظم لیکونکی، ښه نظم ویونکی او د ښو کلیماتو متخلق) دې ته ورته ډېره ستاینه یې وشوه. یو تور هلک یو دردېدونکی هلک یو غټ سترگی هلک، درد یې په خهره کې له ورايه ښکارېده په دریځ موږ ته مخاطب شو.

پیل یې په دوه بیتونو وکړ له هغې وروسته یې داسې نظم ووايه چې د درد سره سره یې خوند راکړ دا نظم کلیوال نظم و دې په (سلايي) نوم نومولی و.

څنگ ته ناست ملگری علي شباب مې وسکونده او ورته مې کړه چې نظم دې وي او داسې دې وي.

بلال یار شو هماغه د سترو شپو او ورځو یار زموږ فکرونه سره نږدې وو موږ د عدم تشدد د لارې ملگری وو. ډېری وخت به سره یو ځای وو، د هېواد په روانو حالاتو به اکثریت شننې روانې وې کتابونه به مو سره لوستل. په حقیقت کې د یوې رښتینې ملگریا تارونه سره غځېدلي وو.

بلال د پیل گام واخېست له ما سره د مشورې پرته یې خپل یو نثري کتاب ټولنې ته وړاندې کړ خو ښه کار یې وکړ. (له مسکاله تردې حاله) د بلال ظاهر وزیري لومړی ناول دی، ما له سره تر پایه ولوست.

چې د ژوند حقیقتونه، مذهب، ارزښتونه، او کلیوال رنګ یې پکې راټول کړی، ټولنې ته وړاندې کوي. نوم یې هم بد نه دی (له مسکاله تردې حاله) مسکال وشو...

ولې اړیکه ونیول شوه؟

ولې دا اړیکه وپالل شوه؟

له مسکاله تردې حاله ۸/۱

ولې یوه شنه پاڼه وسوځېده؟

ولې یو څرگند لایق ناکام شو؟

ولې دومره قربانيانې...؟

پایله یې څه شوه...؟

دا هغه پرتې پوښتنې دي چې په لوست سره به یې لوستونکي خپله

ورته ځوابونه پیدا کړي.

بلال توره وکړه د خپلې خوږې پښتو ژبې یو څو سلنه حق یې ادا کړ، لږ

څه یې د پښتو په میراث کې نور هم اضافه کړه. اوس په دې وپوهېدو

چې بلال له شعري ژبې سربېره نثري ژبه هم لري.

زه ملګري بلال ظاهر وزیري ته هیله من یم ډېر هیله من چې دا به په دې

برخه کې لا ډېره هڅه کوي تر څو خپله ژبه نوره هم بډایه کړي.

زه ورته له ډاډ او مبارکۍ سره سره دا لارښوونه کووم چې په دې برخه

کې لا غښتلی پاتې شي چې لا ډېر کتابونه خپلې ټولنې ته وړاندې

کړي.

زه ستاسې او کتاب تر منځ نور نه راځم تاسې (له مسکاله تردې حاله)

ولولئ او د مسکال او حال تر منځ پرتې پوښتنې حل کړئ، زه وزیري

ته بیا هم د دغې ناول د چاپ مبارکي وایم د تخلیق فکريې له کلیماتو

مالامال او د قلم څوکه یې وچه مه شه.

درنښت

عبدالله بهار (صافی)

د روڼ ټولنیز بنسټ مرستیال

تنگرهار جلال آباد

د مننې په پار!

تخليقات په ډېرو مسایلو کې ترسره کېږي، د ادب تخليق بیا دوه موضوعات زېږوي.

چې یوه برخه یې نظم او بله یې نثر ده
زه چې کله په دریځ شعر وایم نو که رښتیا ووايم ډېر تشوېږم چې شي، ښه شېبه راته د لاسونو پر کا کېږي.
زه دومره نه آرزم، خو شاید د دې خلکو د ژوند انځورونه به زما به شعر کې ښکاري چې بې خیاله راته سر خوځوي. دا کېسه په ما هم تېرېږي یو شمېر ملګري دي چې شعر وایي وایم لکه چې دا یې ماته لیکلی دی سم ډېر خوند ترې اخلم.

راځم دوهمې برخې نثر ته، زه دا ځل د تخليق په دې برخه کې خپل ځان دې وګړو ته وړاندې کووم. دا مې د پیل ګام دی زه وینم چې دا لیکل شوې ګډې وډې څومره بدلون راوړي (له مسکاله تردې حاله) له کوم ډول هرکلي سره مخ کېږي.

په همدې ځای کې له تا ګران لوستونکي ډېره مننه کووم چې دا کتاب لولې، شاید ستونزې به ولري دهغې راته ښنه وکړئ او که راسره مو شریکه کړه نو احسان به موي.

زما څو تنه خواږه یاران دي هغوی راسره د دې کتاب په چاپ کې له زړه هراړخیزه مرستې وکړې یاد یې ډېر ضروري ګڼم.

په سر کې مناسبه ګڼم چې د خپلې کورنۍ یاده وکړم، ځکه یو بلالی دوی ظاهر او بیا یې د تخليق په نړۍ کې وزیري کړ، زه د دې کتاب ټول کرډېټ (اعتبار) د دوی په نوم کووم.

په ځانګړي ډول د ګران نیکه، کاکا زوی رستم شاه او خپل کاکا (شاګرالله) څخه مننه کووم چې تل یې زه په ملا ډبولی يم او د مخکې

له مسکاله تردې حاله ۱۰/۱

تگ روحیه یې را کړې ده.

له گران او خواږه ملگري دین محمد حیران څخه من من مننه چې د دې کتاب په چاپ کې یې مالي مرسته راسره وکړه. له گران دوست انجینر علي شهاب څخه د مننې د ادا کړنې کلیمات نه لرم، په خپلو نازکو گوتو یې د ناول کمپوز وکړ او د دې سره سره یې راته د کتاب

اړوند گڼې مشورې هم را کړې.

له گران هدایت نور ستانکزي څخه هم د زړه له تله مننه کووم، چې یو شمېر نقطو ته یې متوجې کړم او سالمې مشورې یې را کړې. له نورو خوږو ملگرو هر یو عبدالله بهار، گل محمد شېرزاد، فضل الحق سعید، امید لطیف زي، بشیر احمد شیرزی، انجینر فرید امین، بصیر احمد فیصلي، غیرت مهمند، صفی الله ناصري او عمران حیدر څخه هم مننه کووم چې تل یې ماته هر اړخیزې او ښې مشورې را کړې

دي

د شهباز خپرندوي ټولنې له درانه مشر حزب الله شهباز څخه نړۍ نړۍ مننه چې په ورین تندي یې د کتاب د چاپ او خپریدا چارې په غاړه واخیستي.

په پښتنه مینه

بلال ظاهر وزیري

۱۳۹۸/۱۴/۱۲

له مسكاله تر دي حاله !

له مسكاله تردې حاله ! ۱۲

د مازيگر لمر په پرېوتو و !

جلال اباد ښار ملنگ جان واټ کې غورځنگ له لاسه نيولی وم، ما د
پښتونستان څلور لارې ته ځکه کش مکش کاوه، چې په دغه خوا مو
کور و. مازيگر چې به له دندې راغلم بې انتها به ستړی وم، هر مازيگر
به راسره همدا تلوسه وه چې کله به تر کور رسمه او د ابې د لاس لاچي
دارو چايو گيلاس به له غوږه نيسمه

خو غورځنگ بيا په ملنگ جان واټ ټينگار کوه، دا چې غورځنگ مې
د راز او نیاز ملگری و ماته به يې له نیازه (خانه) غږ کاوه، او زه به
ورته په (گل پانې) مخاطب کېدم.

د ښاغلي خاطر دروند و زه هم ورسره تم شوم د پیغام منور د موسیقی له دفتره لږ څه وړاندې، په یوه بې چاره هوټل کې مو د چایو په لېست کې ځان ثبت کړو. غورځنگ چې په کوزې پښتونخواه کې ژوند کړی و، نو ځکه یې تل د شېدو چای څښلو او نوموړي سره په یو ځای کېدو به اړ و چې باید د شیدو چای څښل ورسره ومنو. نوموړي د چپ لاس په څنگل ډډه ووهله پښې یې وغزولې، ماته څیر شو یوه شېبه غلی و بیا یې وویل یو ښه خبر درته لرم که د چایو سره څه را اخلې ما جیب ته د چې سترگې په کونج غلي غلي ولیدل د جیب ځواب منفي و، ورزیاته مې کړه د گل پانې څو ته خو اوس سوداگر یې ټول ښار دې په خپلو مشروباتو لړلی دی، د ښار ټولو دوکاندارانو سره اړیکې لرې، غورځنگ مسکې شو ویې ویل که را اخلې او که نه؟ زه کارنلرم ما ورته کړه څه ته یې را واخله پیسې به یې میاشتني تنخواه کې درکړم. زموږ تر مینځ پیسو کوم ارزښت نه درلود خو هسې یوې شېبې خندا ته به مو پلمه لټوله، غورځنگ ووتو او له ځانه سره یې سمبوسې راوړې په هوټلي یې غږ کړ یو چاینگ د شیدو چای هم راوړه.

دې سره یې ماته مخ راواړوه چې خانیه! بیګا مشر ډاکټر صیب سره یوې انجلۍ اړیکه نیولې وه، له خبرو داسې معلومېده چې کومه ډاکټره ده زه ورنږدې شوم چې تر څو پوه شم چې ځوانه ده که بوډۍ؟ غږ یې تاند و کله چې مشر ډاکټر صیب د موبایل کرښه پرې کړه د فیس بوک (مخ پانې) په پلمه مې ترې موبایل واخیسته راغلو اړیکو ته لارم گورم چې په سر کې یې د ډاکټر پانې په نوم شمېره ثبت وه ژر مې ترې خپل موبایل ته واړوله موبایل مې بېرته ډاکټر صیب ته ورکړ.

ټوله شپه مې پانې ته پېغامونه او زنگونه وکړه ځواب یې رانکړ، خو ما ورزیاته کړه (گل پانې) نور څه کوې؟ سم ټیکدار دې له ځانه جوړ

له مسکاله تردې حاله ۱۴/۱

کړې ايې هې تاجکه، ازبکه هزاره او ...

اوس دې په پښتنو پسې هم را واخيسته په خدا شو او ويې ويل
پښتنو ته نصيحت کووم چې ځوانان يې بې لارې نه کړي. ما ورته وويل
ښه نوزه دې د څه لپاره راوستی يم راته يې کړه د ميرني په نوم مې يو
دوست راځي تاسې سره هم اشنا دی که په یاد مو وي د ښېوې په يوه
رسمي سفر کې راسره يو ځای و، ښاښا ومې پېژنده هغه چشمکي
يادوې ههه... په هغه ورځ يې د کبوتو په مهال چينارگل ته وويل چې
ياره تا خو له حيا خلاص کړو ههه بلکل هماغه دی، دا ځای مې
ورسره وعده کړې ما ورته وويل سمه ده موبایل دې راکه چې
سوډان (چينارگل) هم راوغواړم.

چينار ته مو له ډېرې مينې سوډان وايه چينار ډېر نرم مزاج خندان او
صادق انسان دی. غورځنگ د موبایل په راکړې سره دنده هم راکړه چې
بيرون دې شمېرې سره هم اړيکه ونيسه د مېرني شمېره ده شايد نېرډ،
وي، زه موسک شوم او د خپليو د پېرمو په تړلو. چې زياته کړه چې
صيب امر مو اجرا کېږي. ځان سره مې وويل بچو خانه له ډاکټرانو د
ډاکټرانو شمېرې پټوې بيا يې موږ ته ياده کوي زه به دې هم خوښ شم
دا چې چينار ته زنگ ووهم فکر مې د پانې شمېرې ته شو ژر ژر مې په
خپل موبایل کې په مستعار نوم (داؤد) ثبت کړ، چينار مې راوغوښت
او مېرني مې له لاسه نيولی هوټل ته دننه کړ له چای څښلو وروسته مو
بندار تالترغی کړ.

له هوټله په راوتو سره د بندارونو له يوه بل خوږ او مبارز ملگري صفي
الله سره مخ شو نوموړی هم زمونږ په څېر د عدم تشدد فلسفې لاروی او
مينه وال و.

عدم تشدد په پښتنو کې کې يو اوږد شاليد لري، د دې فلسفې سر

له مسکاله تردې حاله ۱۵/۱

لاری ستر پښتون فخر افغان خان عبدالغفار خان بابا یا د استاد اسماعیل یون خبره د سریتوب لاروي د نه تشدد نظریې خپریدلپاره ډیره خواري کړې ده.

نو مونږ به هم تل په شریکه د رخصتۍ په ورځ د بابا په مزار کې راټولیدو د بابا په کارنامو او اوس مهال د یو ځوان مبارز منظور خان پشتین په کارونو؛ قربانیو او لاس ته راوړنو غږېدو له روغې وروسته یې عادي لېکچر شروع کړ.

او ویې ویل عمران حیدرزنگ راکړی و، ویل یې علي شهاب هم له ما سر دی او دوی هم له ځانه سره راواخله او د بهسودو د پل هوټلو ته راشئ.

موږ هم دریغ نشو تر ماښامه مو محفل په مرکو گرم وساته قضا ماښام د خپلو کورونو په لور خواره شو. د اشترنګي ریکشې په وروستي سیت کې ناست وم چې ښاغلي افضلي صیب د کاروان صیب بیت رامسج کړ.

ما مخکې له دې چې یې ولولم مضريت مې وکړ او پانې ته مې ولېږه نن یې گیله په غریو نیولي انداز داسې وکړه

خلک په خپلو کارو بوخت دي په چا کار نه لري

د پیغام د رسېدو سره سم بېرته ځواب راغی

-وېښئ! تاسې څوک؟

ما ورته ولیکل

-ډگر جنرال لایق افغان

شېبه ځنډ وروسته یې په پیغام کې لیکلي وو (ههههههه... جنرالان په

ملنگانو باندې څه کا؟!)

وېښئ تاسې شمېره ناسمه کړې ده بیا مې پیغام ورته وکړ خود ا ځل یې

له مسکاله تردې حاله ۱۶/۱

ځواب رانغی، دا وخت د تبلیغی مرکز دروازی ته رسېدلی وم.
زنگ مې ورته وکړ شبکې ځواب راکړ (ستاسې ډایل کړې شمېره
ځواب نه ورکوي) لا دوه قدمه به مې نه وو اخیستي چې پانې مسکال
وکړ ما یې شمېره ډایل کړه مقابل لوري په خپ خپ خو زړه
رابنکوونکي اواز ځواب راکړ، هیلووو!

تاسې څوک؟ د ډاکټرې دې نرم غږ زما وجود میږي میږي کړ له کړتن
سړي یې خبرې هېرې کړې. زه د دغې جادوگر غږ په خلقت کې غرق وم،
ډاکټرې بیا راغږ کړ وروره تاته وایم څوک یی؟ د ورور له نوم سره مې
ټکان وخوړه د خیال نړۍ مې ویجاړه شوه ورته مې له خولې ووتل زه زه
څه خیر پرېږده یې که څخه خد د دمت وي؟

هغې زیاته کړه نه مننه خو بیا مزاحمت ونکړې، د هغې په غوښتنه مې
د موبایل اړیکه پری کړه زړه مې بې قراره شو. په اړه یې ډول ډول
فکرونه ذهن ته راغلل حیران وم، چې څه وکم څه ډول قناعت ورکم
څنگه یې ملگرې کم څه ډول کولی شم چې اړیکه ورسره وغزوم.

نو د زړه او ذهن پرېکړه مې په دې سره وشوه چې اول باید په پیغام
هوکړه وشي چې یو ځل هوکړه وشوه نو بیا زنگ که زنگونه... د اغلې
ډاکټرې څو خاصیتونه ډېر ښه ولگېدل د هغې له جرأت، اخلاق،
قناعت او سالم تحلیل متاثر شوم په پیغام کې مې ولیکل:

(وبښئ مزاحمت مې وکړ)

هغې زیاته کړه، نه هیله کوم.

دې هیلې نو زما ډېرې هیلې پیدا کړې. ځکه د موبایل پرې کېدو نه
وروسته ما دا امید نه درلود چې اغلې دې بیا وخت راکړي او زما
بېولالې دې واوري. ځکه د پانې د ژبې فصاحت او بلاغت ډېر زیات و،
خوږه لهجه او اصولي خبرې یې کولې د بل پیغام لپاره مې د موبایل

له مسکاله تردې حاله ۱۷/۱

سکرین له دې ټکو ډک کړ.

هر یو غم به درنه لر کړم

خوشالی به در په سر کړم

زه به دومره مینه در کړم

چې دنیا به شي حیرانه

آخر کې مې زیاته کړه چې د دې بنائیسټه شیرینې او مینې مینې انجلۍ

نوم به څه وي؟

هغې یوه وړه خدا او لاندې یې لیکلې وو

د کومې انجلۍ؟

ما ویل ستا په (ستا) سره یې پوره یو لمن خدا را ولېږله بیا یې یو اوږد

پیغام په دې ډول لیکلی و:

دروغجنه دا سړي ولې دروغ وايي (دې بنائیسټه شیرینې مینې مینې

انجلۍ) نوزه تا چرته ولیدم؟

واااا ډوزماره په ډوزمار سره زما خوله د خدا له کنټروله پاتې راغله

داسې په کړس کړس مې وخندل چې د ټولو دوکاندارانو فکر ماته شو.

ځکه مونږ به کله کله ډوزمار ښاغلي چنار گل ته ویل که چنار به رښتیا

خبره هم وکړه نو ما او غورځنگ به په موسک انداز یو او بل ته وکتل

چې بیا یې ډوزه اوویشته چنار به قسمونه کول چې باور وکړی رښتیا

وايم تاسو ته زما هره خبره ډوزه ښکاري.

له خدا وروسته مې ځواب ورکړ

- چې ستا د غږ او کلیماتو مطابق مې ذهن کې ستا څهره انځور کړه او

ډېره خوږه ولگېده او بیا خو بنائیسټ څه په څهره کې نه وي، انسانیت

او اخلاق له هر څه ښه بنائیسټ کیدای شي.

هو دا خو منم.

له مسکاله تردې حاله ۱۸/۱

وبښئ دا (ای ای) راته مناسب نه ښکاري ښکلی نوم مو؟

ههههه ولې درته مناسب نه ښکاري؟

د چا خبره (شرماډم) ههههه ځکه چې دغه یې دغې ته وايي.

څوک چا ته؟

میرمنې یې خپل د ژوند ملګري ته وايي هغې و خنډل او زیاته یې کړه

ډېر وران یې.

نوم مې ائینه دی خو په کور کې راته شینکې وايي

په څه بوخته یې؟

هېڅ نه د کور کارونه او بس...

څو کلنه یې ائینې؟

دوه ویشته کلنه

کور مو په کومه خاوره دی؟

تور غره کې

زده کړې دې کړي دي؟

تر دریم ټولګي

دروغ مه وایه دا پیغامونه او تر دریم ټولګي ښوونځی...

ته څه فکر کوي؟

زه خو وایم شاید لسانس به یاست

هههههه... سمه ده نو چې ته وایې

رښتیا ووايه چېرته اوسېږي؟

کلي کې کنه

فکر نه کووم

باور وکړه ډګر جنرال!

هههههه ډګر جنرال!

له مسکاله تردې حاله ۱۹/۱

هوکنه تا ویل ښاغلی قدرمن ډگر جنرال لایق افغان

سمه ده نو

د پانې له قوله چې د دې پیغامونو په بهیر کې مې مور ته ستانه شکایت وکړ.

چې یو څوک دی ډېره یې په تنګه کړې یم مور مې راته وویل چې کوم اوزگار خپل به وي کار پرې مه لره ځواب مه ورکوه، په ورته مهال مې ستا پیغام خپلې خورلنې وړانګې ته هم لېږه او هغې به راته ښودانه کوله چې داسې وکړه وځانده، غصه شه او داسې نور...

اښې!

بلي

دا چې د پانې خبرو په ما ډیر اغېز کړی وو نو ما هڅه کوله چې نوموړې د مینې په دام کې گېږه کم، خو دا کار دومره اسانه هم نه و. یو چاته د مینې څرگندول ډېر جرأت او لوی زړه غواړي د مقابل لوري زړه ترلاسه کول وړه خبره نده هنر ته اړتیا لري چې څنګه یو څوک په ځان مښ کړي خو ما غورځنګ سره په گرځېدو دا جرأت او هنر زده کړی و.

ځکه غورځنګ پدې کارونو کې ډېر ماهر و د دې ترڅنګ پرې الله ج ښکلې څېره هم لورولې وه ځکه هغه به هره ناسته (غونډه) له داسې ډیرو پېښو او پړاوونو تېرېدو، نو ما هم فکر وکړو همدا یې وخت دی چې له زده کړې جرأت او هنر څخه ګټه پورته کم نو زړه مې د زمري کړو او په خورا مؤدبانه انداز مې دا پیغام ولیکه یوه خبره کوم خفه کېږي به نه، هغې وویل نه مهرباني!

ځکه په اوس وخت کې دا خبره کول مناسب هم نه ښکاري خو زه مجبور یم چې باید ویې وايم، هیله ده چې تاسو هم مثبت ځواب راکړئ او زړه مې مات نکړئ!

له مسکاله تردې حاله ۲۰/۱

مهرباني وکه که د منلو وي په سترگو منم يې
وعده وکه چې غصه کېږي به نه

سمه ده مهرباني

باور وکه وېرېم چې موبایل راباندې بند نکړي

نه يې بند ووم مهرباني

په ډېرې سختۍ او تر تنۍ ژبه مې وويل چې

مينه درسره لرم

څڅه څه څه...؟

دا څه وايي لېونيه لا خو!

په خدای باور وکړه

له ځانه لېونی مه جوړوه لایقه مينه دا نه ده چې (مينه درسره لرمه) ډېر

څه د دې کوچنۍ خو درنې کليمې تر شاه پراته دي

څنگه؟

بس نو ماشوم نه يې!

باور وکړه ائینې پوه نه شوم

کله درد، غم، ژړا، بيلتون، قرباني که د سر په بدل وي او زه د دې

اړیکې تړون دومره په احساساتو نشم کولی

ائینې! رښتیا وایم

نه يې منم

اففففففففف...

بس نو فيصله به وخت ته وسپارو

نه نه نه ائینې زړه مې چوي!

حوصله لایقه ته په احساساتو کې يې

زړه مې تنگ شو او زنگ مې پسې ووهه په چالاکی سره ورته سر شوم

له مسکاله تردې حاله ۲۱/۱

چې ژر کوه ووايه چې لايقه زه هم درسره مينه لرم
دا وخت نو د ملک اباسين د حجرې تر څنگ د سيند غاړه کې ناست

وم

لايقه ادا ته څه وايي مينه د خولې خبرې نه دي عمل غواړي او عمل يې
په پښتنه ټولنه کې په سرو لمبو کې لوڅې پښې مزل دی.

نه ائيني حتمي به يې وايي

څه په پيغام کې يې درلېږم

خو يو ساعت وخت راکړه که ځواب مې منفي و بيا به هم نه خفه کېږي
اړيکه پرې شوه.

تاسو پوهېږئ چې انتظار د زړه وينې وچوي لکه د تږي مار به تاوېدم
راتاوېدم کله به کېناستم او کله به ودرېدم.

يو شاعر څه ښه ويلې دي

لا ناست نه يم چې پاڅم ولاړ نه يم چې کينم

دا وخت راباندې ولې انتظاره نه تېريږي

څو شېبې وروسته...

پيغام راغی ته څه ثبوت لري چې ماسره رښتيني يې؟

گوره ائيني اړيکه باوردی

پوهېږم خوزه مې زړه ته څه ډول قناعت ورکړم؟

يو څه شته، که ارزښت ورکړي

څه ووايه؟

د مور په سر سوگند

له پيغامونو معلومېده چې د قسم په اورېدو پانې تغير کړی همداسې
وشو.

زياته يې کړه

له مسكاله تردې حاله ۲۲/۱

بس بس بس... لايقه امينه در سره لرم (I love you) (دوستت دارم) ما
ته خپله مور ډېره گرانه ده.

اوس نو واوړه

نوم مې پانه دى تخلص امين كوم اصلي د تورغره يو. او اوس كلي كې
اوسېږم، تر اوسه مې د تنگرهار په عامې روغتيا روغتون كې دنده
درلوده. اوس د تورغره روغتون كې په دنده بوخته يم، له ماسپښين
وروسته همدلته په يوه طبي علومو انستيتيوت كې استاده يم، كاش
يو څه موده مخكې سره مخ شوي واى، د عامې روغتيا د كوچنيانو په
واټ كې مې دنده وه.

بنااا پانې گلې! خوښ شومه له پېژندنې او له باوره مو، زه لايق افغان
يم له دې مخكې مې د كږې په بېز كې دنده وه د ملي پوځ يو تن برید مل
وم

-ښه ډېره ښه ده

زما پلار هم په ملي پوځ كې افسر دى

اوس مهال په يوه فرهنگي دفتر كې چې يوه بهرنۍ اداره يې ملاتړ
كوي ورسره په دنده بوخت يم

ډېره ښه ده لايقه اصلي د كوم ځاى او اوس مهال چرته مېشت يې؟

اصلي د كوت ولسوالۍ يم اوس مهال جلال اباد ښار اوومې ناحيې
اړوند تبليغي مركز سره اوسېږم.

ډېر ښه لايقه خسر مې څه كار كوي؟

ههههههههه... سعودي كې دى

سمه ده نو ولې دې وخنډل هه؟

حيرانونكې ده خسر مې؟

خو لايقه تا ته خو ما وويل چې دا اړيكه ډېره سپېڅلې ده او پالل يې

له مسکاله تردې حاله ۲۳/۱

سخت دي، خو ستا ټينگار و او د مور په سر دې قسم وکړه مانه
منله چې مې ومنله او ستا هم همدا غوښتنه وه اوس خو به ضرور دې
اړيکې پايله د ژوند يوځای کيدا (واده) وي.
په همدې ډول زمونږ اړيکې دوام درلود هره ورځ به مو په ساعتونو
ساعتونو خبرې کولې.

يوه ورځ يې د خبرو په منځ کې زياته کړه زه نه غواړم چې په راتلونکې
کې له کومې ستونزې سره مخ شم نو اړتيا ده چې د اوس څخه ستا او
ستا د کورنۍ ځينې غړو له نومونو او ستا د کلتور رواج او خويونو
سره ځان آشنا او عادت کړم.

او ته به راته يو يو ښايي ستاسې کورنۍ يعنې زما راتلونکې کورنۍ
خواښې جانه، خسر جان، لېورونه، ايندرورگانې او نور څه ته ارزښت
ورکوي په څه خوښېږي او څه يې بد راځي؟

چې زه ورته ځان هماغسې عادت او چمتو کړم

او که کومه نيمگړتيا را په کې وي چې اصلاح يې کړم لايق جانه!
واه پانې څومره ښه فکر لرې ان شا الله د وخت په تېرېدو سره به يو بل
ښه وپېژنو او د يو بل د کورني او ټولنيز ارزښتونه سره به آشنا شو.

لايقه! ته په کوم نوم خوښېږې چې زه يې درته له واده نه وروسته اخلم؟
خاوند مې؟

نه نه لايقو به درته وایم سمه ده؟

سمه ده څه چې تا ته ښه ښکاري ښايسته انجلۍ؟!

ښا ته راته ووايه ته په کوم نوم خوشالېږې پانې؟

خو کوم نوم پکې چا راوستی دی راته وایه زما غټ سترگې ميرمن
جانې هه هه...

ولا که يې درته ووايم

له مسکاله تردې حاله ۲۴/۱

ولې لایقو؟

ځکه ته چې ماته لایقو وایې زه به درته پانکه وایم
سمه ده نو لایقو

ای د غوالورې د مور نوم دې څه دی؟

هه هه هه ولې درته ووايم چې ستوريه او هار بنسټيا هغه ائینه او شینکې
مې خویندې دي یوه بله پېلوڅه نومېږي او واده شوې هم ده او بله دا
چې پلار سره مې نه لگي ځکه د هغې نوم مې هم درته وانه خيست نوم
یې نشم اخیستی زړه مې درزېږي
ولې؟

بس تېرېزه ترې مشر ورور مې سپین غر نومېږي د کلي د روغتون مخې
ته هتې لري دوه نور ورونه مې پښتون او خراغ... هه هه هه او نیا مې
جانورو نومېږي خویوه خدای وهلې شیطان ده چې...

هه هه سمه ده نو د غوالورې

دا د غوالور راته مه وایه لایقه په مور د پره خفه کېږمه

کېنه د غوالورې دا زما تکیه کلام دی

اففف باور وکړه زور راکوي

درکوي دې نو زما یې څه؟!

سمه ده نو د غوا زویه! هه هه هه...

شبابس قربانت شوم، قربان بیخم دا (قربان بیخم) څه ته وایي؟

دا په پشه یي ژبه کې وایي قربان دې شم

پانې! زه سبا پخیر روان یمه یو ترینېنگ ته پانې.

همدلته جلال اباد کې دی؟

نه نه کابل خوشحال خان مېنه کې پخیر

ما نه ورې لایقه؟

له مسکاله تردې حاله ۲۵/۱

ههههه... (ملا او دومره طالع)

رښتيا وایم لایقو

سمه ده نو د غوا لورې بیا د غوا لورې

ایې د غوا خوا

ای کاش لایقه چې واده مو شوی وی، او ما درته په خپلو لاسونو د

ارینو توکو بیګ تیار کړی وی.

په تلو تلو کې مې بې شماره ښکل کړی وی

هههه د غوا لورې یواځې د بیګ تیارول، دا خوزه هم کولی شم دا

دومره لویه شپه چې تېرېده، دې کې به دې څه کول ههههه؟

ویده کېدم به کنه څه به مې کول؟

هههه ټوڅه ټوڅه ههههه...

ای سپین سترګیه شرمېږې نه؟

نه ولې د واده وروسته کېسه ده نو!

سمه ده نو، څه پانې د شپې درې بجې شوې سهار وختي کابل ته سفر

لرم د اوس لپاره ښه شپه.

نه نه داسې خو نه کېږي

ولې؟

یوه پپه لا... بیا ویده شه لایقه!

اففففف واخله

اممممممم چک... خوږه وه اوس نوزه درته وینستو کې ګوتې وهم

ته ویده شه، سهار دې څو بجې پاڅوم؟

پنځه او دېرش به مې پاڅوې خوږې

ولې لمونځ؟

بس کړه د ملا لورې!

له مسکاله تردې حاله ۲۲/۱

ای هی نو قسمت دې ښه دی چې نېرېدې نه یو که نه ټول بدن به دې په
غابونو کندی کندی وه، لمونځ ولې نه کوي د غوا ځوید؟
ښاا سمه ده ښه شپه کړه کړه څومره خبرې کوي لا...
تا ته هم ښایسته، خاوند مې بای بای

جان مې پاڅه کنه... لایق جان مې ناوخته دی لایقو پاڅه کنه لمونځ وکړه
ای لایقه! ستا خولا مور... تا ته وایم لمونځ قضا شو!
په دې پیغامونو زه نه وم پوه شوی زنگ راغی پوره شپږ او دېرش
دقیقې وې د موبایل د توکمې په کېکارېلو سره غږ وشو:
لایقو پاڅه کنه... پاڅېدلې یې؟ او سمې خبرې ولې نه کوي هه تا ته وایم
پاڅه کنه مړو!

پېپاڅېدم یاررر... د غوالورې
ښه شکر چې پاڅېدلې، هله نو اودس وکړه لمونځ په قضا کېدو دی بیا
به د تلو تیاری نیسې.
سمه ده جان مې!

له کوره ووتم د ملنگ جان واپت څخه د کابل په موټر کې کیناستم...
په ټوله لاره مو پیغامونه په زړه چاودون سره وکړل ځکه کله به په لاره
موبایل کار کاوه او کله نه، خود سروبي بازار کې هوټلونو ته ودریدو
چې د پانې پیغام راغی...

(لایقه که غږېدې وانه ورم نو بیا مې جنازې ته راشه نور نو یوه دقیقه بې
له تا نشم زغملی)

له مسکاله تردې حاله ۲۷/۱

زنگ مې ووهه د پانې خوله له ژړا نه ټولېده، احساسات يې نشو کنټرولولي. په ژرغوني انداز يې وويل بد نصيبي گوره نن له مرکزي دفتره زنگ راغلی و، سبا زموږ هم په فاطمة الزهرا روغتون کې ترينېنگ دی.

دې سره زه غلی شوم، بيا مې وويل خومره وخت لپاره دوام کوي؟ بس زما هم يوه اونۍ دوام کوي، له دې خبرې وروسته زما فکر هم خراب شو ځکه فاطمة الزهرا روغتون زموږ د کور سره نېرېدي پروت و. پانې زياته کړه، لایقه څنگه غلی شوې؟

نه نه پانې څه خبره نشته (؟)
پوهېږم لایقه، خو ته مه خفه کېږه کوبنس کووم چې ستا تر راتلو دلته پاتې شم بابرپانو کې مې د ترور کور دی او که ونه شو، ته چې له کابله راځې زه به دې سترې مه شي ته خامخا راځمه.

سمه ده جان حرکت کوم بيا موبایل کار پرېږدي
خاوند ته مې ښه سفر... او مېرمن ته يې په اوبښکو ټپي اننگي
نه نه پانې! داسې مه کوه که زما خوشالي غواړې، نو زما لپاره په ځان پام کوه.

سمه د په سترگو لایقو تر کومه چې دې موبایل کار کوي نو پیغامونه رالېږه

- ښاااا سمه ده، زه به د موبایل تر کارېدو چاپېریم.

کرنگ پیغام راغی، لیکلي يې وو:

ای دا ته ماته مېرمن ولې نه وايې؟

هههه... مېرمن خو مې يې پانې، نو تکرار ته څه اړتیا... (؟)

ښه سمه ده نو

له مسکاله تردې حاله ۲۸/۱

جان مې لالی دې کابل ته ورسېد
شکرونه چې پخیر ورسېدې، دمه شه سترې شوی به یې، سبا به وختي
سیمینار ته ځي.
هوربستیا کابل کې چېرته پاتې کېږي؟
ملگري شته دي، که نه میوند واپ ورته وایي هلته پکتیاوال
میلستون کې کوته نیسم.
سمه ده اوس ویده شه جان مې ښه شپه او ښه خوبونه
تاته هم پانکې... بای بای

په اړخ واو ختم، سترگې مې و سولولې، تلفون ته مې زنگ و.
اففف یو خودا زنگونه، دا خو پانده ده
بلي... بلي!
بلي ملي پرېږده
لمونځ درنه قضا کېږي او ما هم خپله باربستره چمتو کړې ده، چای
څښم او بیا نو د ښار په لور درومم.
ستا شپه ښه وه لایقه؟ ما خو په ژړا ځان وژلی، ته لېونی مې یادېدې د
سترگو گاتې مې تر اوسه خوږېږي
پانې دال یونتوب مه کوه دا ته څه بلایي؟
خو څه وکړم تر اوسه خو تنها وم، اوس مې وجود په دوه برخو ویشل

له مسکاله تردې حاله ۲۹/۱

شوی دی یو ته یې لایق او بل ته پانه وایي. ستا د لیدو لپاره مې ټوله
شپه فکرونه کړي دي همدا سترگې مې نه وې ورغلې چې په خوب کې
راغلې...

له رنگه غنمرنگ، جیگه پزه، غونډه موندنه خوله، منځني تور
وینستان، له وجوده نری او یو غټ سترگی...

گوره پانې دومره تشویش مه کوه دیدن به مو وشي زه هم ستا لیدو ته
لېواله یم خو خوب دې هم په زیاته سلنه اړخ لگوي... هه هه هه

او څه به ووايم د الله ج له نامې څار شم چې په دې دور کې ته له
فیسبوک، انستیکرام، واتساپ، ایمو، ټویټر او نورو خواله رسنیو
لرې یې...

لایقه موږ کلیوال خلک یو، دا کوچنی موبایل که چا راسره ولید تر
شلم کلي مو غیبت کوي او ته لا خبرې د سمارټ فون کوي توبه توبه.
هه هه هه

ولې خاندې پانکې؟

هسې دلته د نښترې تورې په نوم یوه مشره ښځه ده، وایي کاش ستا په
شان زما هم پښې سپینې وی. ډاکټرې داسې راباندې ښه لگې چې دې
ونه گورم طبیعت مې ټوله شپه گډوډ وي.

بس داسې چاپېره وي بېچاره

هه هه هه... بې چاره نه ده د بې چاره لورې، هسې نه ټوڅه ټوڅه دې کړي،

شی دختر باز دی.

ای ناولیه! گنهگارې پرې مشره او زړه ښځه ده

سمه ده نوزه دفتر ته راوړ سپدم پانې گلې!

شکر، لایقه زما یو ساعت وشو په علي اباد کې لاره بندۍ کې نښتې

له مسکاله تردې حاله ۳۰/۱

وايي مخالفو وسلوالو په لاره کې بمونه ايښي د هېواد زړوره ملي پوځ
يې راوباسي.

دا څه وايي پانې؟

زه او خدای لایق جانه!

ته وگوره یو ډولي رینجر دی، شاته پکې چوکۍ دي، درنده وسله پکې
تړلې ده، دواړو خواوو ته یې دوه غټ ټایرونه لگېدلي، ډېرې انتنې
پرې تړل شوي دي او ۲۵۱۱۲ یې پلټنمبر دی.

دلته خو نشته... هالاهه دی ومې لیده لکه ناوې، ههه د تیلو ټانک سره
خوا کې ولاړ دی.

پوهېږې د غوالوري دا زما موټرو، دا ما داسې جوړ کړی و شپږ کاله
راسره و.

دا څه وايي لایقه بس اوس دا بله دنده شوه، چې ځمکه او راځم دې رینجر
ته به گورم او ژاړم به... ربه صبر راکړې!

ای لېونی له مینې دې مننه خو ډېرې ژړاگانې مه کړه ما دردوې، زه نور
پیغامونه نشم دراستولی زموږ درس پیلېدونکی دی او ته شېبه په
شېبه خبر راکوه ستا پیغامونه لیدلی شم.

سمه ده زرگيه!

لایقه لار خلاصه شوه

حرکت مو وکړ

پیر صیب زیارت ته راوړسېدم

سره رود دوسرکه کې يم

اندېښنه ونکړې

د روغتون مخې ته ښکته شوم جالان!

جانک ته تردمې ښې چارې

لایق جانہ او بښنه پیغامونه مې نشو دراستولی
پانې گلې اتشویښ ونکړې روغتون نه خو کوڅې لاندې زموږ کوردی
که هر څه ته اړتیا وه پیسې، خوراک، څښاک، د شپې لپاره هم مکمل
غږ کولی شې.

نه نه مننه ژوند مې
دلته مې د ترور کور شته، پیسې هم شته یواځې ستا کمی دی.
لایقه د چکنوریو په ساحه کې خو مې له چا سترگې نه سوځي ځکه دا
مې د خاوند کلی دی هه هه...

لایقه د استاد په مخ کې ته یې، دیوالونو کې ته یې، تخته کې ته یې،
درس ته مې هېڅ فکر نشته دا څه راوشو؟

ټولې ملگرې راپورې خاندې، خبرې لایقو!
وړانگې ته مې کیسه وکړه چې د لایق مینې رانه ملنګه جوړه کړې ده،
وايي ته او لایق به ماته شیریني راکوی ځکه ټول کار مو ما وکړ.

هه هه... پانې څه که خیر و درځم، وبه گورو اندېښنه مه کوه د
وړانگې شیرینې له غره نه لوړه او درنه گڼم. حق یې دی او بله مې دا
خبره کوله جان همدې روغتون ته مخامخ، د تیږو په سرک مې د یوه
گران ورور چینار گل چې زه ورته د مینې نه سوډان وایم کوردی.
دا شمېره یې درواخله کولی شي، چې مرسته در سره وکړي

سمه ده جان مې!

ای د غوا ځویه! چینار زنگ را کړی و شمېره مې تا ورکړې وه؟
 هو بې غمه اوسه هغه مکمل باوري انسان دی یو چینار او بل
 غورځنګ له ورونو راته ډېر گران دي.
 چینار درته څه وویل؟

ویل یې خور جانې زه د لایق ورور یم، ته لکه چې جلال اباد کې
 ترینېنگ کې یې، که کوم امر خدمت وله زړه ډاډه غږ را کوه.
 بس همدومره...

خو له خبرو ډېر دروند انسان معلومېده، د څومره وخت راهیسې یې
 پېژنې...؟

دوه خبرې دې ورسره څه وکړې، اوس یې په هکله پوښتنو ته گوره
 اففف نو دا ښځې هم عجب مخلوق دی؟!
 ښااا مه یې وایه لایقه ستا لکه چې بدگمانۍ نه بل کار نشته، ورور مې
 دی.

ښه پانګې دا خو له ډېر وخت راهیسې پېژنم... ښه ده چې یې پېژنې یې
 ما ته څه؟

واوره نو!

نه یې اورم...

واوره کنه بیا اړیکه پرې کووم، ښااا سمه ده نو ووايه څنگه یې
 پېژنې...؟

د نن څخه تقریباً اته کاله وړاندې د کورنۍ سرپرست شوم، زه وړوکی
 وم د کلي د ښوونځي په نهم ټولگي کې زده کونکی وم.
 یوه ورځ مې د مور په چاودو پوندو نظر شو، د ټيکري په سوريو کې
 یې ویښته راوتې وو، لمنه یې څو ځایه سوري او شلېدلې وه.
 کوچني وروڼه مې د بکسې او کتابچو په ارمان ښوونځي ته تلل او
 راتلل، دې وضعیت ته فکر مند شوم چې څنگه بدلون ورکړم (؟)
 د ملي پوځ لیکو ته په تگ مې زړه او ذهن مشوره راکړه، د کرکت بیت
 مې په تبر ټوټه ټوټه کړ، کتابونه مې د کلي رود ته ورواچول او د
 ولسوالۍ پر لور روان شوم له هغه ځایه د ملي پوځ د رینجر په وسیله،
 د بهسودو کمیساري ته انتقال کړای شوم.
 مازیگر و په نهاره گېډې نمجنې سترگې تراړې شونډې مې د
 کمیساري دیوال ته تکیه وکړه.

شېبه وروسته یو لوړ بریتور سړی، چې برگه درویشي پر تن وه، ډېر
 گلونه یې په اوږو کتار وو راڅرگند شو. له ټولو یې پوښتنې وکړې چې
 چا خو کور کې جنگ نه دی کړی؟ د کور مشرانو له اجازې پرته خو نه
 یئ راغلي؟... هلته جنگونه دي مرگ، زخم، ولړه، تنده هر څه شته په دې
 مو فکر کړی...؟

ځواب مو په هو ورکړ د دې سره یې په ما سترگې ولگېدې
 خواته راغی

هلکه! ته څنگه راغلی یې؟

له مسکاله تردې حاله ۳۴/۱

قومندان صیب! ملي پوځ ته ځم
لوچکه، لوفره! ستا عمر ملي پوځ ته د تلو دی؟
په مخ دې لا پیره نه ده راغلې، خامه خوله هلک یې احمقه! ته دې
پاینس پورته کړه چې په پښو دې وینسته شته که نه؟
نه نه قومندان صیب!

شابه عاجل ووځه، بیا دې دلته ونه وینم درې کاله وروسته راشه زه په
ژړا شوم ورزیاته مې کړه...

قومندان صیب زه ځم له یوې خوا کورنۍ ستونزې لرم او له بلې خوا
هېواد سره لېونۍ مینه... گوره وراره! ته لا کوچنی یې هلته درڅخه
خلک نورې استفادې کوي.

قومندان صیب ته پر ما باور وکړه، ځکه زه د یوې داسې کورنۍ زېږنده
یم چې ټولو ځوانانو یې ځان په دې خاوره قربان کړی دی کوچنی ضرور
خو بې غیرته نه یم.

بنا!!! سمه ده نو ستا خوښه!

بریدمله! د دې کار هم ور خلاص کړئ

... صیب! امر مو اجرا کېږي

قضا ما بنام موله کمیساری د کابل په لور حرکت وکړ، زما یوه جوړه
تورې جامې پرتن وې، بنین یا کورتۍ خوڅه کی چې زېږپراني مې هم
نه وه. او له دې مخکې له درونته ځوانه وم تللی، د کاستر موټر په
وروستني سېټ کې ناست وم.

په لاره مې منظره کوله چې کلینر راڅخه تلفونونه هم ټول کړل، د
ماهیپر په غرونو د سپینو او ورو شال غوړېدلې و.
کاستر د جلب او جذب قومندانۍ مخې ته تم شو، له شېبه څنډ
وروسته غږ وشو.

له مسکاله تردې حاله ۳۵/۱

(تا شوېد...)

زه په درې ژبه هم نه پوهېدم خلک ښکته کېدل زه هم پسې ښکته شوم،
يخني نو ښه خوله لگولې وه نرۍ نرۍ واوره وړېده، د برق زيرې رڼا
بېله ښکلا وربښلې وه. د پلټنې ځای ته ورسېدم د يوه عسکر چې
يو اخې يې سترگې ښکارېدې راته کړه!
(دستاييت بالا کو)

زه نه پوهېدم هغه په غصه شو

(براييت چه گفتم او لوده؟)

له دې سره مې ښه عسکري خپره وخوره، لاسونه يې راته پورته کړل
په جيب کې مې يوه ماته هېنداره او پمنځ وه، راڅخه يې واخيستل له
څو ځايه سختې پلټنې وروسته داخل ولاړو اخوا ديخوا خاموشي
خپره وه ځکه شپه نوره په پښېدو وه بهر موډ پر ځنډ وکړ.
ما له يخني خبرې نشوې کولې کين دهلېز ته يې داخل کړو، ځينو
چالاکو او گرځېدلو خلکو ځانونه کوټو ته ورسول.

موډ څو تنه بې خولو لا هغسې دهلېز کې ولاړ وو، بريدمل راغی څو
څو پايپونه يې ووهلو د دهلېز يوه سر او بل سر ته يې منډې راکړې
نيمه شپه وه، زما برخه په دې وېش کې هم پاتې شونې وه او د چپرکت
دوهم منزل مې په برخه ورسېد ايله به مې سترگې ورغلې وې چې د
چورک (شپيلک) شور جوړ شو د (بخيزين) غږ به مې تر غوږو کېده.

دا چې زه ستړی وم او داسې مې انگېرله چې زه په کور کې يم او خوب
وينم، نو په همدې کې مې چپرکت په لغته ووهل شو له ټوپ سره د
چپرکته په فرش را ولويدم دلته مې بيا يوه عسکري لغته په برخه شوه،
بهر مې منډه کړه.

بريدمل له گريوانه ونيوم (اووو دېوانه کمپل تان جمع کو) ژر ژر راغلم

له مسکاله تردې حاله ۳۲/۱

کمپل مې ټوله کړه.

بهر جومات و، ووتم دا چې د خولې طف مې په وريځو او بڼو کې
واوره کېده پینځه ویشته ورځې مې جلب او جذب کې په همدې ډول
تېرې کړې. کله پخلنځی مینځه، کله خوړنځای مینځه، کله الوګان
سپینوه، او کله واورې ټولوه د تن له جامو مې د چمبې پوست جوړ
شوی و.

دا چې ما په کمیساری کې یادونه کړې وه، چې زه زده کړې لرم په شپږ
ویشتمه ورځ یې د نظام له سره څو تنه بیل کړو، ستر تالار ته یې انتقال
کړو.

هلته په سوونو خلک راټول و، د دفاع وزارت ستر درستیز شېراغا
کریمي او پېژندوال هم راغلي وو، د ازموینې لپاره یې پارچې راکړې
سوالونه حل شول پارچې ټولې شوې.

دا ازموینه یې د ۱۷۸۷ تنو واخېست، سبا یې د نتایجو د اعلان په پار
راټول کړو، د بریالیو په لېست کې اوه ویشتم نوم زما خوار راغلی و.
دلته راته ښې زیاتې داسې لارښوونې وشوې:

(تاسې موږ بهرنیو ځواکونو ته د تمریناتو لپاره لېږو باید هلته د خپل
ملت او دولت ښه استازي وکړئ) ځکه چې تاسې ته تمرین ترکان او
یونانیان درکوي، په منظم ډول یې ودرولو او په لیکه وار ډول یې له
جلب او جذبه د کمپ غازي په لور حرکت راکړ.

د څو کوڅو او موږونو له تېرېدا وروسته راته کمپ غازي ښکاره شو،
په دروازه کې عسکرو وویل چې څوک موبایل لري دلته دې پرېږدي
موږ موبایلونه ورکړل.

یو تن موبایل پټ کړی و هغه یې نوښه د حلوا د خوراک کړ.
خوب خونې او چپرکټونه را په گوته شول، دا چې زه په ښه درجه

له مسکاله تردې حاله ۳۷/۱

کامياب شوی وم، نو زه يې د اول ټولي اول بلوک اولې دلگۍ ته ورکړې وم.

پينځه دقيقې وروسته چورک ووهل شو، د جم نظام میدان ته ټول شو بېرته يې راته د البسې (اغوستون توکي) اخيستلو په خاطر KMTC ته موزون قدم راکړ.

زما سليپر بوتان واورو وهلي وو، د څو قدمو په اخيستو د يوه بوټي تلي د ځمکې په مخ پاتې شو او د بل غاړې هم راووتې، لوڅې پښې په يخو واورو کې تر KMTC لاړم.

د څو ساعته ځنډ وروسته د البسې تر ډيپو ورسېدو البسه يې راکړه هلته يوه دنگه تور پوستې امريکايي مسؤله وه، ما په ډېر زحمت درويشي پر ځان کړه.

جراېې ډېرې کشک دارې وې، کله چې مې د لاسو غټې گوټې جرابو کې ورکړې، پښه مې ورجيگه کړه نو لاسونه مې په يو خوا او پښه مې په بله خوا لاره علت يې زما د وجود شخوالي و.

ډېره خواري مې وکړه ونه توانېدم چې جراېې پښو ته واچووم، ډډه مې ووهله او د مايوسي غټې غټې اوښکې مې پر مخ راغلې.

يوه بله سره سپينه امريکايي پېغله چې د منځني قد درلودونکې وه، خواته راغله ډېر ځير ځير يې راوکتل بيا يې وويل (ډو يو هاف اني پرابلم؟) ژباړه: ايا ته کوم مشکل لرې؟

ما د هو په مانا سر و خوځوه هغې رنگارنگ نخرې پيل کړې، وه يې خندولم په انگلېسي به يې رانه پوښتنې کولې ما به هم مات گوډه ځوابونه ورکول.

کېناسته او زما پښې يې وغزولې، د پښو تلي يې راته په خپلو لاسونو وموښل ايله مې احساس وکړ چې زه هم پښې لرم.

بيا يې جرايې او بوتونه راپښو کړل، لاس پوښونه (دستنې) يې له خپلو لاسونو راوويستي زما لاسو ته يې واچولې. په اشاره يې پوه کړم چې زه به اوس لاره شم ما په اشارو ورسره مخه ښه وکړه. روانه شوه تر پنا کېدو يې پښه ښه او شاته يې راکتل، بېرته مو د کمپ غازي په لور حرکت وکړ.

مازيگر يې يو وار مصرفوونکي د غاښونو کریم، برس او څېنې نورد اړتيا وړتو کي کمپ کې راکړل. سم له لاسه يې تشنابونو ته دننه کړو سر گيره او برېت يې راباندې شنه کړل دا چاره نو د تمرين تر اخره روانه وه په اونۍ کې دوه ځل شنه کېدل حتمي ول.

په کمپ غازي کې اسانه سزا دوه ساعته په واورو کې د لاسونو او پښو دننه نيول وو، ډېرې سختې ورځې وې ترکانو له انسانانو تېرې جوړولې، يوه ورځ د لوا بریدمل راغی او د شاعر پوښتنه يې کوله، اخوا دېخوا مې وليده، نور څوک نه وو. نو ما لاس پورته کړ دنده يې راکړه چې سبا مراسم دي بايد دريځ چارې مخ ته یوسي.

ما د اچندا په اخیستو سره ومنله مراسم پیل او پای ته ورسېد. شېبه وروسته د لوا قومندان وغوښتل ورغلم او ښه شخه سلامي مې ورته ووهله هغه له وربښمي څوکی راپورته شو ځانته يې غاړې وويستې په مخ يې ښکل کړم.

بيا يې د ټولي او کنډک قومندانان راوغوښتل ورته يې وويل لایق له گزمې، پهرې او هر ډول مجازاتو معاف دی څوک حق نه لري چې دا ازار کړي.

بيا نو مزې شوې د دريځ له چلولو وروسته، د ترکانو عسکرو به راته ځانگړی احترام کاوه. ښځو او نرو به ډالۍ راکولې او د يونانيانو په زړه کې مې هم ځانگړی ځای پيدا کړی و.

د روزنيزې دورې ملگري به د هرې ستونزې دحل لپاره په ماپسې راتلل، او څوک به مې چې نه پېژندل هغوی به هم هڅه کوله ترڅو مې ملگري کړي.

يوه ورځ د دريم ټولي يو تن راغی له خوبه يې پاڅولم، راته يې وويل بېگاته زما ميلمه يې حتمي به راځي اشنا

.زه هم ورغلم هغوی لومړی چای راوړ او زياته يې کړه يو څو غزلې راواوړوه، چې له زړه مو زنگ لرې شي بيا به برېږي وهو. ما به څو بيتونه نه وو ويلي چې يو تور رنگه هلک رانتوت د کټ په څنډه کيناست ما غزل ته ادامه ورکړه هغه به زما د هر بيت سره موسک موسک کېده.

په ما يې دې کار بد تاثير وکړ، خو د يارانو غوښتنه وه او بل دا چې شاعروم حتمي به مې زړه تشوه. د دريم غزل له پای سره مې توره کی هلک څنگ ته راوړاندې شو راته يې وويل د مور ځويه د کوم ځای يې؟ ما ځواب ورکړ...

بيا يې وويل هسې ډېر زړور نه يې د مور ځويه؟
څنگه...؟

خو دا پردي شعرونه وايي ستا عمر او داسې لوړ خيالات د نه منلو خبره ده يارو؟!

څنگ کې ناست ملگري هم موسک شو، ما ورته کړه نه نه وروره خپل مې دي.

د مور ځويه ته خو وايي څو څه ووايم؟
ما ورزياته کړه چې د وخت په تېرېدو به در معلومه شي، ډېر استاد يې ته په دې پوهېږي چې له (نورستانه څوک ژوندي نه دي راغلي) يا به دوه ورځې ژوند وي يا درې ورځې د مور ځويه.

له مسکاله تردې حاله ۴۰/۱

څه بیا به یې هغې نړۍ کې در معلومه کړم هه هه هه...

اجازه مې راواخېسته خپلې کوټې ته راغلم، بیا به مې چې دا سوډاني هر چېرته لیده غصه به مې راتله دوی به هر وخت راتلل خوزه به ترې پټېدم وروسته له درنیمو میاشتو روزنې خلاص شو. د نورستان په لوري مو حرکت ته تکل وکړ ملګري یې تیت و پرک کړو. انټرنیشنل (پوځي موټر) ته پورته شو پردې راپسې کش شوې، خپلې چانټې مو سرونه ته کېښودلې او وغځېدو تر نورستانه ډېره لاره وه. څو شېبې وروسته موټر کېن لور ته تاو شو، ټول ښکته شو په یوه لوحه لیکل شوي و فرقه ۱۱۱ کابل (CFC) یو بل ته مو وکتل، دلته نو نظریات مختلف شول په الوتکو کې مو وړي(؟)

د شپې حرکت راکوي؟ دې ته ورته پوښتنې مو له ځانه پیل کړې... کوټو ته ولاړو چانټې مو له ځانه ګوزار کړې او په کټ کې وغځېدم، شنه خولۍ مې لاندې پریوته لاس مې پسې ښکته کړ د سترګې یو کونج مې هغه توره څهره راواخېسته حیران شوم مخ مې ورواړوه ګورم چې یار اوږد اوږد پروت دی، پښې یې لاندې ځوړندې کړي په یوه سترګه یې لاس ایښی په بله سترګه یې یو ډول سترګه ووهله او کړه یې، څنگه یې د مور ځویه؟

هر لوبښی عسکری ته راځي؟! په کړس کړس یې وخنډل، ماته غصه راغله خو ځان مې کابو کړ. څو ورځې وروسته د هټۍ (کانتین) خواته روان وم ګورم چې یو اړخ ته یې هغه تور کس ناست دی زما په لیدو یې سترګې پاکې کړې... زه پرې شکي شوم غږ یې راوګر وروړه! که هټۍ (کانتین) ته ځې دا پیسې ځان سره واخله ماته له ځانه سره سګرېټ راوړه.

ما ترې پیسې وانه خېستلې خو له ځان سره مې ورته PIN سګرېټ

راوړل، مننه یې وکړه ما ترې په (وړ یې نه ده) اصطلاح ځان خلاص کړ.
 ترې روان شوم بیا یې غږ راواچوه کهنه وروره چرته څې؟
 کهنه مړه عسکري ده بیا به نظام ولاړ وي ناوخته دی ولا داسې نمایشي
 پروتونه درکړي چې فکري یې ونه کړي.
 زه هم کیناستم خبرې مو سره پیل کړې، شجرې مو سره راوسپړلې د
 توري نوم چینار و. د تنگرهار ولایت له شېرزادو څخه، جالبه خودا
 وه چې د چینار پلار هم اکرم نومیده او زما هم، پانې گلې اڅهرې مو
 بیخي یوبل ته ورته وې.

کله به چې زه گزمه وم چینار به خلکو بیدارولو او کله به چې چینار
 گزمه و نو زه به خلکو بیدارولم بس ټوله شپه به لانجې وې.
 یو ورځ د کنډک بریدمل په ما وینستان کم کړل، شېبه وروسته چینار په
 مخه ورغلی و د هغې وینسته غټ و. بریدمل حیران و چې په تاخوما
 شېبه مخکې وینستان کم کړل ته لکه چې پیری یې، همداسې ما یوه
 ورځ رخصت واخیست زه چې راوتلی وم نو چینار قومندان ته د رخصت
 اخستلو لپاره ورغلی و هغه ترې ښه د بوسو خوشکي جوړ کړې و. چی
 تاته خو ما یو شېبه مخکې د رخصت ټکېټ درکړ ته په ما رېښخند
 وهي؟!

او تر ټولو جالبه دا وه چې چینار زموږ کور ته راغلی و زه په کور کې
 وم، بابا مې چینار ته ویلي وو لایقه ځویه میلمانه راروان دي ته کور ته
 لاړ شه چای هم ووايه او کتونه هم له ځانه سره راوباسه هه هه هه هه هه.

د چینار سره مې دوستي جوړه شوه چینار نو په پاکستان کې B.A
 (انګلیسي اجتماعیات) کړی وه. ډېر با استعداد شخص و خپله کپسه
 یې داسې کوله:

(یوه جینی مې ډېره خوښه ده کورنۍ یې راته نه کوي بس زه هم ترې

له مسکاله تردې حاله ۴۲/۱

دندې ته راغلم) او رښتیا له پوځ وړاندې په ننگرهار کې د امریکایانو میدان کې مې د ژباړونکي په حیث دنده ترسره کړې ده، بس هلته مې زړه راتنگ شو او ترې دلته راغلم.
دوه میاشتې شاوخوا دلته په فرقه کې د رومانیانو په مرسته خپل اتلانو عملي درسونه راکړل،

رښتیا پانې زما او د چینار نظامي مسلک SPG۹ و. له هغې وروسته مو د شپې سپلاډول قول اردو ته حرکت وکړ پینځه میاشتې مو دلته تېرې کړې او د روژې په اتلسمې ما سره یو څو تنو د شېرزادو ولسوالۍ په لوري حرکت وکړ او چینار د کنډک سره کړې بېز کې ځای پر ځای شو.

د ورځې نه نیمې بجې به وې چې د میملې باغ سره زموږ په ډلې جنگ پیل شو، دا نو لومړۍ جگړې سره مخ شوي وو خو زده کړه مو ښه اخیستې وه د شپې شاوخوا لس نیمې بجې ولسوالۍ ته ورسېدو.
لا روژه په خوله وو ډېر تلفات مو ورکړي وو، ډېره سخته ورځ راباندې تېره شوې وه له خوړلو او ځکلو وروسته یوه شېبه دمه شو.

پانې! په دوهمه میاشت چینار له بېزه په تېښته بریالی شو، او ما دندې ته دوام ورکړ له ډېرو سختیو سره مخ شوم له شپې میاشتو ماموریت وروسته له شېرزادو بېز ته راغلم.

له دې ځایه یې وزیرو، شېرزادو، حصارک، پچیراګام او هسکې مینې ته د دندې لپاره وړلو په هره دنده کې به مو د دښمن کور هم ویجاړولو او موږ به هم له درنو تلفاتو سره بېرته ستنیدو. کله چې په رخصتۍ راغلم نو پېښور ته لاړم ځکه د چینار دوې کور پېښور کې و، د چینار ملګري به ماته ځانګړی احترام کاوه ځکه زه د چینار ورور و هغه یې بل چاته ورکړه چې تردې وخته د چینار اړیکې په کور کې

له مسکاله تردې حاله ۴۳/۱

لار سمې نه دي

مړ نو دا وه زما او د چینار تر مینځ پېژند گلوي...

بیا ااااا... سمه ده ما هسې یوه پوښتنه وکړه ته لکه د ماتې سریندې
پلار اخلاص شوې ههههه لایقه جالبه کېسه وه خدای مو له بدو سترگو
ساته جوړه مو کړه وه مه شه کړه

ست لایقه امینه مې نوره هم زیاته شوه ځکه تا په پوځ کې خپل هېواد ته ډېر
لږ خدمت کړی دی دا د ځان لپاره ویاړ گڼم داسې به ووايم چې تا سنگر
د ساتلې بلکې د دښمن کور دې ړنگ کړی او ما زده کړې کړي دي
ستا په خبر اتلان دي چې موږ امن کې یو، خدای دې د هېواد دا
خدمتگاره بچي او د بجات پرېستې زموږ له سره نه کموي.

آمین؛ ها ډېر برش مه لگوه... خهههههه

بیا دا دی نو زما د سترو یار او دستي ستا په خدمت کې دی، شابه نو
ما خو خپل استازی دروړاندې کړه ته دې هم استازې راته راوپېژنه؟

اغلی! پانې امین صیب...

په سترگو دا شمېره واخله وړانگه نومېږي زما خورلنه ده نارنج باغ کې
او سپېږي

سمه ده مننه دم گړۍ الله په امان بڼې شیبې

تاته هم جانان

ای هلکه!

سلام چیناریم

له مسکاله تردې حاله ۴۴/۱

خپل موبایل کې مې پیسې نه وې دا مې د ماما شمېره ده، ترینه
کې څه خبرې دي، خفه خوبه نه یې؟
ته خو چې کابل ته لاړشې بلا دې ووهي...
ولا وروره ښه یم هوا سره لږ حساسیت لرم
څه نه مری مړه! ههه

ای ستا یارې ته مې زنگ کړی و...
ډېره اصولي پېغله وه، د کم اصلي ځویه بې وفایي ورسره ونکړې ډېر
دروند خوی لري.

ههههه... سمه ده نو چې ته وایې وروردې غلط ځای نه ټاکي.
ښه سمه ده هسې ما وې چې بله خور نه لري ههههه د مور ځویه دواړه
به باجه گان شو ههه...
ههههه...

ای د غوا ځویه ولې خاندې رښتیا وایم کنه!
وبه گورم ورته وایم ته صبر د وړانگې په نوم یوه ملگري لري مازیگر
ورته یادونه کووم.

یاره مه خرابېږې بس وروردې وي خوستا په شا اان امممم چک...
قربان شم

سمه ده سودانه اوس درس کې یم د الله په امان

سلام پانې!
مور خور خست شو

له مسکاله تردې حاله ۴۵/۱

ع سلام موږ هم اوس وڅو پخیر لایقو
ای د غوالورې ادا وړانګه څه کاره ده؟
دارالمعلمین نه فارغه ده، خو لا بهې دندې ده شاید نهېږدې ورڅو کې په
نازو انا لېسه کې دنده واخلي.
واده یې کړې؟

نډه مړونده په نامه یوه هلک سره یې مینه وه، ځنې جنجالونه یې په
مینځ کې راغلل اوس سره وړان دي. خو یو بل ته ډېر ژمن او وفادار
دي، مړوند کمبخت ناروغ دی (سرطان) ناروغي لري.
مړوند زما دیني ورور دی، ډېره ورته خواشینې یم نهېږدې ورڅو کې
هندوستان ته روان دی.

ښه سمه ده پانګې
مو ترته خېژم سترې یم، کوټې ته ځم بیا غږېږو پانې!
په سترگو لایقو د خدای په امان مینه در سره لرم...
زه هم جاااان مې

د پانې د اړیکې د پرې کولو سره سم چینار سره اړیکه کې شوم، د
وصل کېدو سره مې ورزیاته کړه، چې سوډانه وړانګه خپله داسې
عاشقه ده زلیخا به پرې وینې.

چینار وخنډل بس زه هم داسې سپېره یم د مور ځویه... کېسه کې مه
اوسه خوار په هندوستان هم خواروي

دستي د الله په امان... ښه وخت ښې چارې
د ورځې په تېرېدو د پنځه نۍ ورځ راغله، پانې په بې صبرۍ سره په
پیغام کې لیکلي وو، لایقه نن به راځې له خیره؟

هو جان مې! درې نیمې بجې یو وړه ازموینه اخلي او بیا پخیر در
روانېږم، بس زه به دې انتظار کووم لایقو!

له مسکاله تردې حاله ۴۶/۱

مور مې زنگ کړی و، چې پلار مې له کابل څخه حرکت کړی دی کور ته راځي، مور دوی مې زما په هکله ورته ويلي، دا يې هم ورته زياته کړې؛ دې بدبختو چې په پنځه نۍ يې سيمينار خلاصېږي نو لايقه ته کوښښ وکړه چې ژر راوړسېږي که پلار مې مخکې راوړسېد نو بيا نشو ليدلی ستا په خدای قسم چې لايقه ژر راشه! سمه ده خوږې کوښښ کووم...

درې نيمې بجې له دفتره ووتم خو د خوشال خان له مېنې چې محمود خان تر پله رارسېدم تقريباً پينځه بجې وې، د پانې پيغام راغی لایق جی کوم ځای ته راوړسېدې؟

زه خو لاااا کابل کې يم غټ سترگې ميرمنې اففف نو کابل دې خدای مه کړه ستا په سر موږ شي کابل او کابل...دا څنگه کابل شو؟

بنااا امين کړې نو چې ته داسې ښې دعاوې راته کوي...ترخه مسکاء بس خوله بنده کاږې خبرې مه کوه ته لا ريشخند هم وهې، چې له څه نه ويرېدم هغه راوشو پلار وران مخی مې نېږدې دی. زنگ يې راته وهلی و، زه نو ځم د الله په امان قسمت مې هر وخت داسې چارې کوي.

سمه ده نو پخیر ورسېږې کوښښ کووم سبا ستاسې کلي ته درشم پانې.

سمه ده... ښې چارې د محمود خان په پله حيران ودرېدم ځان سره مې وويل خوند يې ونکړ؛ گوتې مې ماتولې چې يو ځوان مې خواته راغې د جلال اباد چغې يې وهلې د تودې ډريور و لاس کې يې سگرت نيولی و له سترگو يې تورې حلقې چاپېرې وې، په برگ دسمال يې سرتړلی و، د گڼو جیبونو

له مسکاله تردې حاله ۴۷/۱

والا واسکت یې پرتن و!

مسلمان د یوه تن شپږ سوه افغانۍ غوښتې زه ورنه پدې شوم ترې ومې
پوښتل استاده د موتر تیپ دې جوړ دی؟ ... هو د چا خبره (غرمباري)
له ما ترخه مسکا وشوه ورزیاته مې کړه، څنگه خوښه دې نه ده چې دوه
زړه افغانۍ درکړم او حرکت وکړو؟ لنډه دا چې په یویشتمه سوه افغانۍ
مو هوکړه وکړه مخکې سېټ مې شاته خملوه استاد د چرسو سگرت ته
اورورته کړ د کرن خان دا سندره یې ولگوله:

خو چې درځم درځم دلبره

په ما به لاره کې ما بنام وي

د تیپ اواز مې ۹۸ ته پورته کړ او وغځېدم په همدې کې مې سترگې
ورغلې وې د موبایل په لړزه مې سترگې بېرته کړې دا وخت نو د تکر په
غږ دا سندره شروع وه:

خو چې ځانته مې لږ پام شو

نوزما د ژوند ما بنام و

د مستۍ په میکه کې

خالي شوی زما جام و

تلیفون ته مې ځواب ورکړ، پانه وه احوال یې اخیست!

خو اړیکه پرې شوه دا وخت د زرداد له غونډه، سروبي ته رابښکته شو
پانې بیا زنگ ووهه د جېگېدو سره یې د سلام ځواب په بلا راکړ ما
ویل ولې؟

لایقه ته نه پوهېږې چې بې له تا په ما څه تېرېږي څومره زنگونه مې
دروو هل موبایل دې بند و، دا لاره ډېره خطرناکه ده وېره راسره وه ما
وې خدای مه کړه څه شوي نه وي.

قرباااا جان! سروبي کې یم پخیر، په لاره موبایل کار نه کوي

- د ماشومانو په انداز يې د پېښو په شکل ژر ژر وويل: پخیر پخیر... پخیر...

د پخیر بچیه دا څه وخت دی، ډرپور ته ووايه چې لږ راجتک شي
خداي مه که لاره کې خطر دی څه درونشي.

تا د سخي ارسلا خان خوی خو ځانته موټر رانيولی دی لوچکه لا خوا
مال په سترگو، اړیکه پرې کېږي... ټک اړیکه پرې شوه رانېغ شوم
اسویلی مې وکړ ساه مې واخيسته ځکه مې د لغمان دوه سرکې ته په
رسېدو د کور د رسېدو خبر ورکړ چې پلاريې ډېر بد خوښه انسان و او
د دې اړیکې ورسره غیر زموږ له اړیکې هم ترينگلې وې صرف دومره
يې وويل شکر چې پخیر راوړسېدې.

تر څو چې ما اړیکه او پیغام نه وي کړی ته يې مه کوه!
تا له کابله یو څه په تلفون وويل چې ستاسې کلي ته درځم ما ځکه
ځواب درنکړ فکر مې ستا په نه راتلو ډېر خراب شو
کوبښن کووم چې زه سبا که خیر و ښار ته درشم، ته مې جواب ته په
اوسه

په سترگو پانې! تر اخر حده کوبښن وکړه.
سمه ده لایقو اوس دې په خداي سپارم
شپه شوه... تېره شوه کټ کې اووښتم را اووښتم د سهار اذانونه وشول
ټوله شپه مې پلانونه جوړول څنگه به کیږي سودا مې وه پانه به څه ډول
وي... که ته يې خوښ نه شوې نو بیا؟

د نیکه به غږ د خیال له تاله راولویدم گورم چې مور مې د برنډې څنډه
کې په قرآن ورغوریدلې پاتې وه
را پامې خوله تر ډیره رڼا خپره وه.

زنگ راغی لایقو بله چاره مې نه درلوده زه د معدې تکلیف لرم مور ته

مې وويل سبا ډاکټر ته ځم د شپې مې ډېر تمشيلي فريادونه وکړل نو کار وشو شېبه وروسته در روانېږم خو شايد وړوکی ورور هم راسره وي

وي دې ته دې پخیر راشې دا دی ما د دوه سرکې پر لور حرکت وکړ ای لایقه زه لا تراوسه کور کې يم حرکت مې نه دی کړی تقریباً دوه ساعته لاره هم ده اوس به نو څه وکړې؟

نه نه زه ولاړم ته راځه بې صبرۍ سرحد مات کړی !
سمه ده لایقه

زه دوه سرکې ته ورسېدم پانې
سمه ده جان زه هم موټر کې يم... سمه ده

کين لور دوکان ته د پزې د ماسک اخیستو په پار لاړم، لا مې پاتې پیسې نه وې اخیستې چې یوه دنگه ځواني له موټره راښکته شوه. ماشوم یې له لاسه نیولی و اخوا دیخوا یې وارخطا وارخطا لیده، ما شمېره اوکی کړه تلفون یې غوږ ته وړاندې کړ.

هیلو!!! زه راوړسېدمه

ما په وارخطایي سره وويل وه مې لیدې، وه مې لیدې ورنېږدې شوم په اشارو مو روغېر وکړ ریکشې ته پورته شو. وروسته مې فکر شو چې ریکشوان ته مې پته نه ده ورکړې. په خدا مې ریکشوان ته وويل چې ماما گلله ته موږ چرته وړې؟

ریکشوان موسک شو ځوانه زه هم نه يم خبر څو ځل مې وپتییله چې درڅخه وپوښتم، خو چې په هېنداره کې به مې دروکتل نو تاسو یو بل ته سترگې په سترگو کې اچولي وي ما ته مو خپله ځواني راپه یاد کړه زړه مې ونه کړ چې درته مزاحمت وکړم... هه هه هه هه هه ماما گلله دا مې نامزاده ده ملنگ جان واټ سره یو ډاکټر دی رسول صحت نومېږي

له مسکاله تردې حاله ۵۰/۱

هغې ته روان یو...

سمه ده

دې کې د اباسین زنگ راغی، اباسین مې د ماشومتوب انډیوال او د
ماما ځوی دی، په ژرغوني غږ یې وویل عاجل عامې روغتیا روغتون
ته ځان راوړسوه د سراچې په پل مو موټر ټکر کړی مور، نیا او ورونه
ټول په وینو رنګ یو

پېښې مې ولړزېدې پانې راته وویل ولې څه شوي؟
هېڅ خبره نشته پانې، کاکا ته مې زنگ ووهه او له پېښې مې خبر کړ،
زیاته مې کړه، کاکا تاسې ولاړ شئ زه درېسې یم ملنګ جان واټ کې
له رېکشي بنکته شو د ډاکټر په لور ولاړو په زینو ځمکتل ته کیوتو
نوم لیکونکي وویل غرمه ده دلته تم شئ اول نوم به دا دی ستاسې
ولیکم چې ډاکټر صیب لمونځ او ډوډۍ تمام کړي غږ درته کووم بیرون
اوږده لرګینه چوکۍ پرته وه پرې کیناستو ما پانې ته وخنډل او زیاته
مې کړه پېښې دې ځمکې ته رسي؟ هغه برگه شوه ولې تاته څنګه بنکارم
دا وگوره...

زه پاڅېدم بهر راووتم یو درجن کیلې مې راواخیستي یوه مې سپینه
کړه څراغ ته مې ورکړه او بله مې پانې ته ورکړه. پانې د یوې کېلې
پوست څلور پارې کړ اول یې له شنې څادرۍ لاندې خپله ترې د شونډو
په سر چک ووهه او بیا یې ماته راکړه نوم لیکونکي غږ وکړ... ډاکټر ته
دنده شو پانه ډاکټر ته نېرېدې د ناروغانو په چوکۍ او زه ډاکټر ته
مخامخ کیناستم

ډاکټر د تکلیف په هکله وپوښتل زه ورمخکې شوم ډاکټر صیب معده
یې خرابه ده، په جنگونو یې د مور رنګ رازیر کړ ورونه مې رتي او ما
خو بیخي کور ورپرېښی دی

له مسکاله تردې حاله ۵۱/۱

پانې مې په وړانه نوکاره ولگوله چې غلی شه ما بیا ورزیاته کړه
ډاکټر صیب دوه متره ژبه ورسره ده بل کار یې نشته جنگ او جنگ...
ډاکټر موسک شو بس نن سبا د ټولو حال یو دی هېهه ته شکر وباسه د
درملو پرچه یې را کړه درمل مې راواخېسته، بېرته ډاکټر ته راغلم مال
ډاکټر صیب دې سره به یې جنگونه کم شي.

ډاکټر وخنډل هو بلکل خو که ته یې دا اندېښنې کم کړې
د مخابراتو په لور مو حرکت وکړ شبستان ائیسکریم خانې ته دتنه شو،
زه او څراغ یو خوا، او پاڼه راته مخامخ کیناسته هوتلي ماما د تکر د
ټپې ولگولې

چې دوه مټین چېرته ولاړوي
په نورو خلکو د ږندو گمان کوبینه
جوس راغی ما له خپل گیللاس نه دوه غږ په وکړه، بیا مې له پانې سره
بدل کړ پانې په دې خاطر چې مخ یې ښکاره نشي.
کړه چې زه یې نه څښم زه د هغې څنگ ته ورغلم او جوس مې ورته
ونیو، ورو ورو یې له مخه پرونی لرې کړ. غټې سترگې سپن مخ نری
وریڅې شرابي شونډې دنگه ځواني سره د دومره ښکلاگانو یې څهرې
خاکساري او معصومیت بیانوه.

جوس نه یې د شونډو په سرونو داسې څکه وکړه چې شونډې یې لاهم
پوره نه وې لمدې شوې، زه غصه شوم او گیللاس مې ورته په خوله ور
چپه کړ تورې جامې یې لارې لارې شوې... موسیقي، شاب او کباب
پراته وو.

د پانې له غاړې مې لاس چاپېر کړ، او په شونډو مې ورته سم غوبل
وکړ کوچنی ورور یې غصه شو او بیرون ووته هغې خپله خوله په تور
پروني پاکه کړه لاس یې په مېز او تندي یې په لاس ولگوه، ما یې لاس

له مسکاله تردې حاله ۵۲/۱

په لاس کې ونيوه. کله يې چې مخ راپورته کړ نو له اوږدو بڼو له جملې يې خو دانې په وريځو کې بند پاتې وو سترگې يې په ژړا سرې اوښتې وې، زه ډېر خفه شوم او په ځان مې لعنت وويل له هوتله راووتو.

د دوه سرکې په لوري روان شو، دوه سرکې کې سخته لاره بندي وه او گرمۍ له کانو او به ويستلې د څادري لاندې مې د پانې تر ملا لاس چاپېر کړ پانه لکه پانه رپېده، وجود يې داسې خولې و تا به ويل چې دوه سطله او به دې پرې اچولي دي.

ريکشي نه د ښکته کېدو په مهال د پانې لاس زما بغل سره ولگېد هغه مې په موټر کې کينوله او زه د عامې روغتيا په لور روان شوم. د عامې روغتيا څلور لارې کې ریکشه وان ته مې پيسې ورکولې، گورم چې په جيب کې مې د افغانۍ پينځه زرگونان په ليک کې تاو کړي ايښي وو.

په ليک کې ليکل شوي وو (لايقه که بيا داسې کوي شايد دا زما لومړۍ او وروستۍ ځل راتگ وي له تاسر پاکه مينه لرم نه د عزت سودا، زما عزت ستا امانت دی او نه غواړم له واده وړاندې يې خيانت کړم)

زنگ مې وکړ خو اړيکه يې ځواب نكړه، پيغام يې وکړ لايقه زه نېرېدې يم کور ته تا به بل فکر کړی وي، خو زه دې ته ډېر خفه شوم چې تا ته پينځه شپږ تپيان پراته او ته له ماسره بوخت وي.

ښه ونشو بايد زه هم هماغه شېبه بېرته ستنه شوی وی، او بل دا چې زما وجود ستا په واک کې دی خو ته خپله فکر وکړه چې سبا زما او ستا واده وشي زه به تاسره څنگه سترگې مخ کووم نور چې سره ووينو غلې به ناست يې که نه بيا درسره نه گورم او له خدايه شکر گزاره يم کوم ډول انسان چې مې غوښت ته له هغو ټولو خاصيتونو او نعمتونو

له مسکاله تردې حاله ۵۳/۱

برځمن يې نن په جار او ښکاره اعلان کووم، چې لایقه مینه در سره لرم
پیسې مې د دې لپاره پټې درته جیب کې کېښودې، چې ناروغانو ته
پرې څه واخلي، زما روغتون کې ډېرې ملگرې دي زنگ وروم
درېشي.

منه کووم پانې بې تا دې نشم، خو څوک مه رالېږه زه هم دوستان لرم
دغورځنگ ورور دلته غټ سړی دی، ستونزه به نه وي ان شاالله...
بناااا سمه ده ته ناروغان سمبال کړه که اړتیا وه ما ته ووايه پیسې،
وینه هر څه به در ورسېږي.

سمه ده جان مې مننه.. ښې شېبې!
ما ښام پانې پیغام وکړ، سلام لایقه ناروغان څنگه دي؟
شکررر دی ښه دي، خود چا پښې او د چا لاسونه مات دي، بد حال
دی.

څه ښه دی چې خدای له مرگه ساتلي دي.
که څه هم لازم وخت نه دی خو یوه پوښتنه کولی شم لایقه؟
مهرباني

زه دې خوښه شوم که نه درواغ به نه وایې؟
ما د دې لپاره چې د بیا لیدو لپاره بهانه جوړه شي، وه ویل ولا که
رښتیا ووايم پانې د دې زنگ سره مې دومره طبیعت خراب شو چې
هېڅ مې سمه ونه لیدې او بل تا د تبلیغي لور مخ کلک پټ کړی و.
نور څه کوي د غوا څوبه؛ ستا له لاسه مې شونډې مورې مورې دي، له
درده یې مړه کړم

پانې باور وکړه چې څهره دې رانه هېره ده، مړه بیا به مې ووينې پانه خو
ستا په نوم ده لایقه
سمه ده نوسبا درځم

له مسکاله تردې حاله ۵۴/۱

چېرته؟

ستاسې کلي ته، نه نه نه اوس مه راځه زه بيا درته وایم یو دا چې دلته
دناستی ځای نشته بل مې پلار په کور دی او ته هم ناروغان لرې
مناسبه نه ده.

کېنه د غوالورې زه درځم... وایم مه راځه کنه!
سمه ده موبایل مې بند کړ.

سهار وختي دوه سرکې ته ولاړم ځمکتل ته ښکته شوم.
یو مې سپین وړوکی میځه کی، گوتمه، امېل او د لام توری واخیست
موتر ته پورته شوم. چې له علي اباد تېر شوم موبایل مې خلاص کړ د
پانې گن پیغامونه راغلي وو.

لا ډریور به بل گېر نه و ورکړی چې د پانې زنگ راغی ما پرې کړ،
پیغام مې ورته وکړ او ورته مې کړه چې وایه هغې خندا او بیا یې وویل
په څه غصه یې لایقو ما خواته کومه ورانه خبره نه ده کړې؟
ما ځواب ورکړ په هېڅ!

ښه اوس راته ووايه (زما ښایسته میرمنې) نه یې وایم شابه نو هله..
نه یې وایم

ووايه ستا خولا مور...

سمه ده اوس موتر کې یم بیا یې درته وایم
چېرته ځې؟

په لار کې یم او تور غره ته روان یم

اففف راغلي تا ته ما ونه ویل چې اوس مه راځه

زما خپله خوښه ده څه تا ته نه یم راغلی، نو بیا خوبه دې ماته ویلي وو
چې ما تیاری نیولی وی

زه د چا تیاریو ته اړتیا نلرم، سمه ده بازار کې به انتظار شي زه د

له مسکاله تردې حاله ۵۵/۱

گاوندیو په پلمه دروځم ناسته نه کېږي. جومات ته مخامخ ودرېږه چې
زه دې ولیدم ما پسې راځه سمه ده اوس راوړسېدې که نه؟
هو زه هم همدا اوس راوړسېدم بڼاااا دا دی زه هم درو و تم
چېرته یې؟

د کلي د جومات سره بڼااا په مخامخ کوڅې رادننه شه

وه مې لیدې پانې

بڼااا ما پسې راځه

سمه ده اړیکه مه پرې کوه غوږی غوږ کې کېږده چې څوک شکي نشي
سمه ده گراني دا لور قد همدا تاسره خوند کوي، څومره ښه ښکاري
ډېرې خبرې مه کوه، زه چې په دې موږ کې تاوه شوم ته قرار شه اول شنه
دروازه راځي زموږ کور دی د اوبو په څاه ځان مصروف که زه راوځم بیا
به دروازي ته راشي.

سمه ده خوږې

کور ته دننه شوم دا څادري حجره کې ورگوزاره کړم ته هم حرکت وکړه
دروازې ته ورغلم

جیگري پنجابي جامې یې پر تن وې زیر پرتوگ او زیر ټیکري هملته
ووژلم، له ځانه سره راوړي خېزونه مې په دروازه کې ورکړل هغې په
خپلو گوټو جوړ کړی دسمال راوړ.

لاس یې چې زما له لاسه بیلاوه په خوله یې لاس کېښود او په مخ یې
غبرگې اوښکې راغلې زه ترې روان شوم په ټوله لاره مې د کرن خان دا
سندره واورېده

ډېر په حیرانۍ اسمان ته وگورم

زه چې خپل ښایسته جانان ته وگورم

موی مبارک ته په رارسېدو ډرېور دا سندره ولگوله

له مسکاله تردې حاله ۵۶/۱

تا ته څه پته ده چې څنگه زنده گي مې وکړه
مینه مې څه وکړه خو خپله تباهي مې وکړه
ما هم د پانې د لاس د سمال په مخ واچوه او ښه ډېر مې ورته وژړل
پانې په ټوله لار پیغامونه رالیکل خو ما ځواب نه ورکوه دوه سرکه کې
له موټره ښکته شوم چې د پانې پیغام راغی
لایق جانه ورسېدې؟

زه غلی وم هغې بیا کړه
(ای لایقه قسم دی تر هغې به ډوډۍ ونه خورم چې تانه وي خوړلي)
ما چې کله دا پیغام ولیده نو ځواب مې ورکړ گرانې ته ډوډۍ وخوره ما
خوړلې نه داسې یې نه منم لایقه ته ډوډۍ ته کینه زه درته زنگ کوم تر
څو پوهه شم چې ته ډوډۍ خوړې
ښاااا سمه ده

هوټل ته تاو شوم د مازیگر څلور بجې وې هوټلي ماما هر څه خلاص
کړي وو. خوا ته یې تودې پیکورې پخیدلې ورغلم او د پنځوسو
افغانیو مې واخیستې هغې بیا پیغام وکړ او ویل یې څه دې وکړل؟
ما ویل اوس کینم زنگ یې ووهه شابه ته غټ غټ کپونه ووهه، چې زه
پوهه شم ما هم دوه او درې پیکورې یو ځل په خوله کولې چې کله یې
باور وشو نو اړیکه یې پرې کړه.

لومړی کور او بیا روغتون ته ولاړم، د پانې پیغامونه ځوابول مې
رسمي دنده شوه سهار شو... اونۍ تېرې شوې

اړیکه ورځ تر بلې تېنګېدله زړونو پیوند اخیست یو ورځ پانې پوښتنه
وکړه، لایقه د ښځینو لپاره دې کوم رنګ جامې خوښېږي ما ځواب
ورکړ سړې او تورې
بله ورځ یې اړیکه ونيوله

له مسکاله تردې حاله ۵۷/۱

لایقو ټول کالي مې وسوځول یواځې سره او تور مې پرېښي دي او
همدا اوس مې څلور جوړې وکړې، درې هغه یې تورې او یوه سره او ها
رېښتیا یوه جوړه مې تېره ورځ کړې وه سور کمیښ تور پرتوگ او تور
ټیګرې.

د غوالوري ولې دې سپېڅل؟ چاته به دې ورکړي وو
نه نه نه لایقه زما د لایق چې څه نه خوښېږي هغه زه د دنیا پرمخ نه
پرېږدم.

سمه ده د نواب لوري؟!

پلار مې دې خدای واخلي هغه مه یادوه شکر دی خپله دوه ځایه دندې
رم یوه یې معلمي او بله هغه یې ډاکټري... تقریباً ټول ټال پینځه شپيته
ره افغانۍ جوړېږي.

نس دولس زره خو پکې زه هم حق لرم، چې د خپل خاوند لایقو
غوښتنې پرځای کړم.

پدې خلکو هسې هم نه معلومېږي، سمه ده نو خبر یې درې معاشونه
مې حواله شوي دي د نۍ په ورځ پیسو پسې درځم کور کې پیسو ته
اړتیا ده. ستا چې څومره پکارې وي راته ووايه هېڅ ستونزه نشته،
لایقه ستا خپلې پیسې دي تېره ورځ دې یادونه وکړه بیا له ما هم هېر
شو مور دې ناروغه وه اوس څنگه ده؟

هو پانې مور مې ناروغي لري ډېرې پیسې مې پرې مصرف کړې، تور
زیري یې جیګر وهلی دی.

دا څه وایې لایقه خفه دې کړمه پیسې دې سر و خوري څومره چې پرې
مصرفېږي زه یې درکووم خود مور درملنه باید چې وشي.

مننه پوهېږم د پیسو ستونزه نشته مور دې الله ج صحتمنده کړي زه د
خپل ځان قربانۍ ته هم د مور لپاره چمتو یم.

له مسکاله تردې حاله ۵۸/۱

لایقه زه د مورد روغ صحت لپاره چمتو یم چې درې روژې ونیسم او
قران شریف ختم به وکړم.

مننه گرانې خدای دې تا راته ژوندی او اباده لري بس ستا هم مورد
هو بلکل لایقه زما او ستا میندې نو چا بیلې کړي دي او بل پاتې تیر
ژوند به مې ستا له مورکۍ سره وي.

بلکل پانې! دم گړۍ ښې چاری!

تاته هم گلابه

سلام نن د نۍ ورځ ده، زه درځم ښار ته چې کوم خوا لاړ نشې زه د
روانه یمه د پراړین کار د سره لرمه لایقه

پخیر راشې او زه به درته دوه سرکه کې ولاړ یم.

دوه سرکې ته مه راځه په ښار کې زموږ د کلي د موټرو په تم ځای کې

تم شه سمه ده له سره رود ولسوالۍ درواو ختم.

زه په تم ځای کې په تمه یم

موټر نه ښکته شوم او پښتون هم راسره دی، وه مې لیدې پانکې!

دا د گڼو شربت رېږې خواته راشه دا شربت به وڅښو بیا به څو لایقه،

سمه ده دا ده درغلم

له ستړي مه شي وروسته پانې له گرمۍ شکایت کولو په تاسې دا څه

حال دی زما خوزه وچاودېد، بس څه وکړو پانې د ښار ژوند ده.

لایقه زه وایم لومړی به بانک ته ولاړ شو بیا به چېرته مرکه وکړو.

له دې نو ښې خبرې نشته درځه چې څو د غوالورې

له بانک څخه مو پیسې واخیستې راووتو، دا چې کله پښتون نه دی

راغلی دې ته به چکر ورکړو چې خفه نه شي که څنگه؟

سمه ده گلې!

خو دا باید هېره نه کړو چې زه بېرته ژر ځم، چې سپین غر لا لا دېر بد

له مسکاله تردې حاله ۵۹/۱

اګماته انسان دی.

سمه ده راڅه په طرف دکامې مو واچول، بهسودو په پله ډېره لار بندي
دوه ځکه په دوهم پل کار روان و.

نو دا چې کامه د تنګرهار شنه او کرنیزه ولسوالۍ ده، فطرت ورته بلا
سکلا وربښلې ده. کامې ته د رسېدو په پار اړ یو چې د بهسودو
ولسوالۍ څخه تېر شو.

بهسود هم په خپله غېږ کې ډېر ویارونه روزلي دي، د بهسودو نوم په
اورېدو؛ په ځانګړي ډول د ځوانیمرګ او د لوی افغانستان ارمانجن
شهید ملنګ جان بابا مبارزه ژوند او شاعري د سړي سترګو ته
وډرېږي.

د ملنګ جان بابا د زیارت لوحې په لېدو مو هرڅه له لاسه ورکړل ځکه
ملنګ جان بابا د پښتون قام سترو یار و. او مړینه یې زموږ لپاره ستره
اونه جبرانېدونکې ضایع وه.

عجیبه لا دا وه چې د بهسودو دا ښکلې ولسوالۍ، د سرک دواړه
اړخونو ته شین والی، جانان شتون او په موټر کې د ملنګ جان بابا دا
کلام اورېدل

څه ملا وتره ماته د باغ ګلونه راوړه
رزري شالونه د ازادۍ

سندرغاړي ورته د خپل غږ خواږه ورکړي وو

مونږ هم د بهسودو ولسوالۍ لار د بابا مبارزې؛ شاعری او دردونو په
اړه په خبرو او بحث باندې طی کړه.

کامې پل ته په رسېدو د کنړ سرشار؛ مست او لوی سیند اواز مو پام
ځان ته راوروو. کنړ سیند د افغانستان له یو پېژندل شوي او لویو
سیندونو څخه دی.

له مسکاله تردې حاله ۲۰/۱

دي سيند او بو په لېدو مې د صاحب شاه صابر صيب دا بيتونه ذهن ته راغلل

له مودونډه سيندونو خوا کې اووسو
خو زمونږ فصلونه اوس هم په باران دي

زه رېښتونی چې څه وایم نور ښتیا شي
خلک وایي چې په دې سړي پیر بان دي

د یاد سیند هر څاڅکی اوبه زمونږ د ویني په بدل تمامېږي، ځکه چې مغرض گاونډیان نه غواړي چې سولې ته ورسېږو او د سیندونو له اوبو ګټه پورته کړو.

په همدې فکرونو کې ټاکلي ځای ته ورسېدو هوټل کې کیناستو، کامه نو په دې وخت کې د شیريخ بیخي مشهوره ولسوالي وه. ان له لرې ولایتونو خلک به د کامې چکر او شیريخ ته راتلل موږ هم د شیريخ وړاندیز وکړ، دا چې پانې ما ته خاص څه ویل پښتون مود او بو په پلمه بهر ولېږه.

پانې بیل بیل راوکاته یوه شېبه غلې وه د سترگو ترمنځ خطرناکه جگړه روانه شوه، چوپټې ماتې وخوړه (مناسبه به نه وي خو اړینه یې بولم) پینځه نۍ په ورځ مې پلار راځي له کابلې یې ورسره دوستان هم راځي او لنډه دا چې د زوی لپاره زما رېښته غواړي).

شاید پلار مې ورته انکار ونه کړي او زموږ خوښې ته خو هسې نه هم څوک نه گوري

او دوهمه خبره دا ده چې ستا مور هم ناروغه ده خوشالي به وويني او

له مسکال. تردې حاله ۲۱/۱

بل به چانس او موقع هم له لاسه ورنکړو. ستا څنگه خوښه ده چې راجرگه شې او ما مې لایق ته وغواړې؟

...زه فکري شوم له سره مې گرم تپ پورته شو، هک پک یې کړم په دې خبرې سره خو باید یو څه مې له خولې ویستلې وی ما ورته وویل: پانې دا خو ټولې دوه درې ورځې مینځ کې دي او ما خو کور کې یادونه هم نه ده کړې او بل دا چې زما کورنۍ له بده مرغه زما لپاره زما د ترور لور په خوله کې اړوي را اړوي.

هغوی په پېښور کې مېشت دي زه باید لومړی د کور دا جنجالونه حل کړم او قناعت ورته ورکړم.

اففففف...زه نوره نه پوهېږم خو که پلار مې هغوی ته ورکړم ځان وژنه به وکړم او کېسه خلاصه، اوس څو چې ناوخته کېږي بیا یې له خپله د سکوله ټولې پیسې راکړې او ویل یې چې شل زره افغانۍ ترې بیلې کړه.

په شل زره افغانیو څه کوي ته خو یې ترې بیلې کړه، هندن دا شل زره یې ستا او نورې به کور ته یوسم.

نه نه پانې دا څه کوي ته، زه یې نه اخلم زه ورته ضرورت نه لرم، زما خپل ښه کافي معاش دی په دې کار مې خفه کوي گوره.

لایقه تا ته یې نه درکووم مورجانې ته پرې درمل واخله، پانه بیخي جدي وه خفه کیدله نو ما ورته وویل دا ډېرې دي لس زره مې ترې واخیستې او پاتې مې ورته وسپارلې، ښار ته راغلو له ښاره دوه سرکې ته لاړو دوه سرکه کې انتظار وو چې یوه سپینه سراجچه راغله مخکې سیت او ډیگۍ یې له نسوارو ډک و موږ په وروستي سیت کې کیناستو.

او د تور غر په لور روان شو لاره کې مو ډول ډول کیسې سره وکړې ډیر

له مسكاله تردې حاله ۲۲/۱

مو سره وخنډل.

د ډريور دې هم کور ودان وي ځان يې ناگهانه کړی و په لاره مې د ډريور سره خوله شريکه کړه استاده په دې دومره نسوارو څه کوي؟ هغه وويل زما نوم خاکسار دی او د دې خاکسار کنړي نسوارو توليدات زه کووم بس گذاره مو پرې کېږي شکر شپږ وروڼه يو هريو بېل بېل کورونه او موټرې لرو.

ډېر ښه... بېرته ښار ته ځي؟

هو دې دوکاندارانو ته مال ښکته کووم بيا ځم، سمه ده نو دې جومات سره ودرېږه دوی به ښکته کړو او موږ به څو، زه هم بېرته ښار ته ځم سمه ده

پاڼه مو ښکته کړه موږ د نسوارو له ويشلو وروسته مخ په ښار شو د يوه شېبه مزله وروسته مې استاد سره گپ جوړ شو استاد وويل يوه پوښتنه کولی شم، ولې نه سل خو وکړه د واده دې څومره وخت کېږي؟

لا نه مې دی کړی، دا مې کوژدن ده باور دې وشه خدای مو له بدو سترگو وساته جوړه مو برابره ده زما دې بل واده ته زړه وکړو.

څنگه...؟

هم فکره ياست، خنده رويه داسې ژوند نو ډېر ښه وي، هو استاده همداسې ده خو که رښتيا درته ووايم لا تر اوسه نه واده شته او نه کوژدن دا مې مينه ده.

دا څه وايي؟

هو باور وکړه

بس الله مو په برخه که وروره!

له مسکاله تردې حاله ۲۳/۱

امین استاد گله په خوله دې برکت شه، موږ د هرې جمعې ورځ ښار کې سره وینو بیا یې تر کور راوړلمه دا خپله ډاکټره ده د دنیا پر مخ چې ډېر ارزښت ورته ورکوم دا ده، همداسې ماته هم ارزښت راکوي.

مټین صیب! پوهېږم ماته پته ولگېده چې له تانه هغه تاته ډېر ارزښت درکوي، زما پام و په موی مبارک کې یې چې سرستا په اوږه کېښود آن تر کلي... خو ته یو کار وکړه داسې ستغ ستغ ځوابونه مه ورکوه انسان مایوسه کېږي.

نه نه استاده زموږ تر مینځ دا خبرې نشته، دا نازونه دي سمه ده نو وروره!

استاده ته هره ورځ راځي؟

نه وروره اونۍ کې یوه ورځ کله چې دې اړتیا شوه زما موټر دې په خدمت کې دی دا شماره مې واخله. مننه کووم استاده د بیا لیدو په هیله د تبلیغی مرکز له لارې سره برېک شه

سمه ده ښه وخت...

مننه استاد تاته هم

له سرکه مې د کور په لور قدم وهل پیل کړل د لارې نیمایي به مې نه وه وهلې د پانې بل پیغام راغی.. (لایقو گوره چې کور کې خبره یاده کېږي زه په تمه یمه) کومه خبره؟

سودايي کامې کې مې چې درته وویل، د مرکې خبره یادووم ښانېنا! سمه ده... په همدې فکر وهلو مې قدم قرار کړ چې څنگه کله او چاته ووايم؟

تر دروازي راوړسېدم کور ته دننه شوم په کور کې د خاموشۍ څادر

له مسکاله تردې حاله ۲۴/۱

ښور و، د ټولو سترگې له اوبښکو ډکې وې د همدې امله ما هم ونه پوښتل چې څه پېښ شوي دي.

د شېبه ځنډ وروسته د حالاتو لوستلو څرگنده کړه چې مور مې بيا سخته شوې او بسترده، ويستلی کميس مې په وارخطايي بېرته ژرژر په غاړه کړ. او په منډه منډه مې د روغتون لاره رالنده کړه د عامې روغتيا روغتون په دروازه ورننوتم.

آنتاني واټ ته په رسېدو مې ورور سلگو نيولی پښو ته وغورځېد او په مات مات غږ به يې د مور د نوم درې توري يو ځای او بيا به ترې مات مات شول، ورور مې سينې ته راجوخت کړ تسل مې ورکړ د جومات د لوري مې ماما گان راغلل.

يو ماما مې کوم ته چې مې مور ډېره گرانه وه د قره ول د ډاگې سره ځان په ځمکه ځمکه وهه ما ورمنده کړه له ورايه يې چيغې کړې. لايقه! مور دې د پاتې نه ده، خور مې مري!

د خپلوانو په مينځ کې داسې راگېر شوم چې مور مې له ياده ووتله له پورته نرس راغبر کړ، په تاسې کې لايق څوک دی؟

ما ويل زه يم هله پورته ژر ورشه مور دې تا غواړي، په منډه منډه وختم گورم چې د مور سترگې مې ولاړې وې، پزې ته يې د اکسيجن قطعې لگېدلې وه زما په ليدو يې چپ وځکی مسکا ته جوړ که وروغورېدم دومره اوبښکې مې توی کړې چې پانې به په طول د مينې کې نه وي توې کړې.

ځکه دا د مور سپيڅلې مينه وه په دواړو مخونو مې ښکل کړه يوه شېبه يې په سينه وير نيولی تم شوم بيا مې ځان ډاډه کړ په لمن مې اوبښکې پاکې کړې شاه مې ورواړوله، ځان مې د معایناتو په پانو بوخت کړ ترڅو مور مې په سترگو کې اوبښکې ونه وينې.

له مسکاله تردې حاله ۲۵/۱

خود مورد ناروغۍ په اورېدو مې بيا له سترگو اوښکو دارې وکړې
خوله مې بې واکه وړانه لاړه. نو د پانې د لاس د رومال يوه څنډه مې په
خوله کې ونيوله او په بله څنډه مې اوښکې پاکې کړې، شېبه وروسته
مې د رومال په ليدو د پانې خبره را په زړه شوه پښې مې وښويېدې چې
لېونيه تا په کوم رومال اوښکې وچې کړې، گنهکار شوی خوبه نه يې؟
يو خوا د مورد درد بل خوا د پانې د سر سودا روانه وه، احساس مې ډېر
خراب و، غورځنگ او چينار هم راوړسېدل او دا يې هم راته وويل چې
مېړنی او علي شباب هم راروان دي.

دې سره په خبرو وم چې د پانې بل پيغام راغی ليکلي يې وو
(لايقه څه دې وکړل)؟

ځواب مې ورنکړ ما ويل شايد خفه شي ځکه زما وضعيت بيخي جوړ
نه و، بې له ترخو خبرو او توندې لهجې مې بل څه نه لرل. موبایل مې
بند کړ وروسته مې ورکړ او زياته مې کړه ورته دا درواخله تر هغې چې
زه له روغتون نه يم درغلی څوک حق نلري چې زما موبایل چالان کړي.
تقريباً دوه ورځې او دوه شپې شاوخوا په روغتون کې پاتې شوم
شوگيرو مې څهره په بله کړه، دريمه ورځ پرېکړه دا وشوه چې ناروغ
بايد کابل ته انتقال شي.

دا چې زه شوگير شوی وم ماما او کاکا مې ورسره لاړل مخکې له دې
چې ارام وکړم موبایل مې روښانه کړ بې شماره پيغامونو مخه راوړه...
(لايقه څنگه شو)؟

(څه دې وکړل)؟

(ځواب را کړه د خدای لپاره تا ته وایم کنه)؟

(تا ته وایم کنه اففففف) بيا به گيله نه کوې گوره

(ای! مردار خوره موبایل دې ولې بند کړ ما سره دې دوکه وکړه.)

له مسکاله تردې حاله ۲۲/۱

(خداي دې خواني لو کره زه به اوس ملگرو ته څه وایم؟)
(که ژوند راسره نه جوړوې نو ښکاره راته ووايه) !
(دا دی ما هم سیم کارت مات کړو چې سمه چاره دې وکړم، او زړگی
دې یخ شي)

(همدا دې غوښته کله لعنت په تا او ستا په دې مینې) !
دا او دې ته ورته پیغامونه لا راروان وو، په هر پیغام لیدو سره مې
(ټکان) خوړیو خوا د مور ناروغي بله خوا دا دردونکي پیغامونه
نوووو اففففف !

-مخاطبه!

که لږه مینه دې هم کړې وي، نو په دې ځای کې زما ناچاري ښه درک
کولی شي.

ما ورته زنگ وکړ تلیفون یې بند و، رښتیا هم کاري یې نه کاوه دا نو د
غصې اخیرې حد و. موبایل مې په دیوال وویشت دانه وانه یو خوا او
بله خوا په تېر ولوېده... په دې خونړیو او دردناکو افکارو کې مې
همدا سې سترگې ورغلې وې.

چې ټکان مې وخوړ، چټ لړزېده، ښینو یو عجیب ډاروونکی اواز
کاوه، د کورنۍ ټول غړي په حویلی کې راټول وو. پاینسې یې په
لاسونو کې نیولې وې او د استغفار گنگوسی مې اورېدې، دا نو زلزله
وه سترگې مې وموږلې په ما دومره دردونه وو چې قدم مې هم وانه
خیست (هغه په مرگ چې د خوښۍ خبره کېږي) هغه نو بیا دا حالات
وي.

دا هماغه خطرناکه زلزله وه چې د مالي تلفاتو تر څنګ یې ګڼ ځاني
تلفات هم لرل، ځمک پېژندونکو اعلان کړې و چې له ۷ رېکتره یې
درجه پورته وه.

له مسکاله تردې حاله ۲۷/۱

په مات زړه په کټ کې په بله ډډه واوځتم، ستوماني مې وويسته
راپورته شوم بهر ووتم او د اصف ننگ نه مې موبایل واخيست.
حضرت جان شينواری هم ورسره ناست و خپل سيمکارتونه مې پکې
واچول.

د څلورنۍ ورځ وه د کابل خلک رارسېدلي وو، له رارسېدو سره يې
پلار د پانې کاکا گان او ماما گان راغوښتي وو خبره ياده شوې وه
پانې مخالفت کړی و.

د مخالفت سره سمه د شنو لښتو لاندې راغلې وه وجود يې تغمې
تغمې شوی و، مخ يې تک شين شوی د کابل خلکو چې دا حال ليدلی
و همداسې تللي وو ماته په يوې نااشنا شمارې پيغام راغی.
وروره ته لایق يې؟

هو! امر وکړئ

هيله کووم، ته غوږ شه!

ته دا څه ډول انسان يې پانې ستا لپاره څه نه وکړل؟ او تا په ټوله کې
دوکه وکړه.

وبښئ تاسې لومړی ځان راوپېژنئ؟

هيلی- یم د پانې نوې مرسته کونکې (همکاره)!

هاااا سمه ده په غږ اورېدو دې خوښ شوم اوس پانې سره خبرې کولی

شم د پانې غږ اورېدو ته ډېر وار خطا یم

فکر نه کووم چې خبرې درسره وکړي

ولې؟

هغه به په ژوند کې هم تا ونه بښي ته راشه يو ځل يې وگوره چې په کوم

حال ده...

نو ما څه کړي دي؟

له مسکاله تردې حاله ۲۸/۱

نه دا هر څه زما پلار کړي دي؟
ما ورته په پیغام کې ټول مسایل او حقایق ورو لېږل، خو ځواب رانغی
سبا مې بیا هغه شمارې سره اړیکه ونيوله.
هیلو! څوک یاست؟

لایق یم

وايه کنه..

وبښئ پانه چېرته ده؟

هغه اوس په کتنځي کې ده ناروغان ورسره دي چې راغله اړیکه درسره
کووم، تر یوولسو بجو په تمه پاتې شوم زنگ رانغی بیا مې اړیکه
و نیوله دا ځل نو د موبایل د هو توکمه پانې کېکاږله..

سسسسسلام لایق جانانه ښه یې؟

هو شکر دی مانه تېرېزه خپل حال دې وايه جان مې ښه یې راته؟
ههههه.. هو څه به ووايم پرون راباندې دوهمه نړیواله جگړه تېره شوه،
ټوله خوږېږم درد درد څړیکه څړیکه وای وای جو جو یم
دا ولې، دا ولې دا چا...؟

بس څه چې درته هیلې ویلي دي ټول رښتیا دي، هغه د کابل خلک
راغلي وو ما انکار وکړ پلار او ورور په شریکه راو نیولم او ښه وهل
یې راکړه.

ههههه د غوا لورې دې حال ته دې وگوره او ریشخندي خبرو ته دې
وگوره؟!

ولا له هیلې پوښتنه وکړه له پرون راهیسې مې له چا سره دوه خبرې هم
نه دي کړي.

ستا په غږ اورېدو مې په شونډو خندا راغله، د غوا ځویه ته یې څه
کوې له مانه دې پرې د بوسو خوسۍ جوړه کړه مخ مې ټک شین شوی.

له مسکاله تردې حاله ۲۹/۱

حالا خداى به خير کړي زما په ستونزه خو پوهه شوې يې، پيغام مې
درته کړی و... بس بس زه څه ماشومه نه يم ماته درواغ مه وايه زه دې
نورې دا بهانې نه منم

افففف ته دا څه چتياوات وايې پانې! ښه وایم او بله دا چې په دې
شماره نور زنگ مه وهه.

ولې؟ بيا درته وایم

سمه ده نو!

يوه نیمه بجه وه په يوه نابله شمېرې زنگ راغی سلام لایقه پانه يم دا
شمېره له ځانه سره ثبت کړه

سمه ده

بنااا اوس کور ته نېرېدې يم بيا وروسته درسره اړیکه نیسم

په سترگو

د پانې اړیکه پرې شوه گورم چې په هغې بلې شمارې زنگ راغی سلام
لایق جانه څنگه ښه يې صحت دې ښه دی؟

مننه کورودان خپل حال دې وايه

مننه ښه يم

هیلې په پانې خیال کوه مړه هغه نه کېږي... ولې؟

بيا بل وخت يې په هکله درته وایم

خیر دی راته ووايه

اوس نه بل وخت بيا سره خبرې کوو

سمه ده نو مننه

هیله کووم لایق ته ډېر ښه انسان يې

مننه هیلې ته خپله ښه انجلې يې، نه مړه زه دومره نه يم لکه څومره چې

ته يې.

له مسکاله تردې حاله ۷۰/۱

هغه څنگه هیلې؟

ښکلی د خبرو انداز، خوږ اواز، اصولي انسان ښکاري باور وکړه لایقه
دا ډول خلک مې ډېر خوښیږي او بیا پاته دې هم ډېره ستاینه کوي هر
ورځ دې د صفاتو یو ختم راته کوي.

زه ورته خاندنم چې دا څه ډول انسان دی هغه وځاندي او ووايي (په
گلانو کې یو گل) د دې سره رانه غاړه چاپېره کړي، او زیاته کړي چې
وه به یې گوري واده او کوژدې ته خو به مې راځي.

لایقه څه بل ډول ده چې ستا اړیکه پرې شي نو دسټي بل زنگ ورته
راشي د غرنۍ په نوم څوک دی ورسره ځاندي ترې جارېږي او قربانېږي
چپ چپ چې بله خبره ونکړي...

رښتیا وایم باور وکړه

تلیفون مې پرې قطعه کړ له پښو مې دم وخت سر راباندې تاو شو
کیناستم لا مې غوصه نه وه سره شوې چې د پانې زنگ راغی.
لایقه سلام څنگه یې؟

ښه یم... د غوا ځویه بیا څنگه غصه یې، غصه خو نه یم
ولې نه ماته ښکاري همدا اوس دې ورانه خوله نیولې
ښااا وایه...

نه یې وایم چې تر هغې دې دا تروشه تنده نه وي پراخه کړې.
نه یې وایم

سم شو، ژرکوه ووايه...

لایقه سبا درځم د عامې روغتیا روغتون ته هلته نفیسې سره هم وینم،
او بل دا چې مړوند له هندوستانه راغلی یو ښه زیری دا چې معاینات
یې هم پاک راغلي دي.

ما ترې تېل غوښتي وو هغه یې هم راوړي دي، او یو څه کریمونه یې

له مسکاله تردې حاله ۷۱/۱

هم راوړي دي، بس دالۍ دي نازوي مو پرې...
دا څه وايي مړوند څه کاره دی چې تا ته کریم او تیل راوړي
گوره لایقه هغه زما ورور دی، ډېر پاک انسان دی سبا راشه و به یې
وینې!

زه د چالیدو ته اوزگار نه یم نور دې د مړوند نوم له خولې وانه ورم پانې
زه جدي یم گوره که هغه یادوې بیا زما نوم وانخلي.
لایقه ته په خود یې دا څه څه وايي مغز مې مه خرابوه، زه کومه فاحشه
نه یم چې ته ما پورې خلک راتړې مړوند زما ورور دی، همدې خبرو
کې اړیکه پرې شوه بیا نه هغې زنگ ووهه او نه یې ما شمېره ډایل کړه.
سبا وړانگې زنگ ووهه

سلام لاجي ښه یې؟

شکر ښه یم

گوره زه درنه خفه یم

ولې؟

تا پرون پانه خفه کړې، او هغه هم د مړوند په سر گوره لایقه مړوند زما
مینه ده د مړوند پر سر خپله لیونۍ مینه مه زوروه او مه یې خفه کوه.
مړوند پانې ته له خپلې خور نه کم نه گوري او رښتیا که مړوند خبر شي
چې زه له تاسره خبرې کووم هغه به هم دا ستا فکر کوي گوره لومړی د
یوه کار په هکله ښه ټولنیز فکر کوه او بیا یې ترسره کوه، ولې خپل
ځان او جانان زوروي...

دې خبرو رښتیا هم زه ښه متوجې کړم مغزو کې مې کړنگ و شوه خپلې
لېونۍ لېونۍ مینه مې یاده شوه خپل تور مې په یاد شو د هیلۍ
درواغو ته مې فکر شو...

بس هسې د لېونو په ډول مې له خولې خندا ووته

له مسکاله تردې حاله ۷۲/۱

هههههه... وړانګې بي بي وبنښه بيا به داسې نه کېږي خو اوس دې دا
ملګرې راپخلا کړه

لايقه ډېره دې خفه کړې ده داسې نو څوک نه کوي دا ډول تورو نه ډېر
انسان زوروي، بيا زه سزا درکووم دا دې اخيري ځل شو چانس مانس
نه منم بيا لپاره پام کوه.

هههه سمه ده توبه بيا به داسې نه کېږي مشرې!
هههه افرين شه دغسې لږ ځان نه سړی جوړ که، اړيکه پرې شوه
لږ هيله من شوم په ځان مې لعنت او وېل

پانې ته مې کړی ورځ زنگونه وو هل ځواب يې نه راکوه د مور معاینات
هم مثبت راونه ختل، بس په ډېرو فکرونو کې ډوب وم دا نو بل ډول
وضيعت و.

ژوند د مينې نوم دی او د مينې د کلیمې د ذکر سره د مور خوږه کلیمه
سترگو ته درېږي بيا چې سړی ځوان شي، دلته زړه نور کارونه پیل
کړي دا کارونه یو څه بې واکه او بې اختیاره هم وي اوس چې دا حالت
شي.

او دې دواړو خوږو خلکو سره ته مخامخ شي مور ناروغه او جانان
خفه، دلته نو خود د سړي خولې ته د پښتو فلمونو د اداکار جهانگیر
خان دا خبره راشي چې (یوه ابی-وه بل زیبی-وه، نور نو څه دي او دا
دواړه په نشت حساب شوي دي).

ځان مې ځانته مخاطب شو ورته وايي: راځه ځان ووژنه وکړه او لدې
زاره چاودې خو به خلاص شي درملتون ته لارم شل دانې د ملریا گولی
مې واخيستی. لپه مې کړې د سیند د شگلنو اوبو له یوې لپې سره مې
له ستونې تېرې کړې او ژر ژر مې یو پیغام ولیکه

وه پانې

(غوښتل مې د ژوند وروستی خبرې مې له تاسره وشي، دې ارمان ته ورسېدم دا پیغام داسې حال کې لیکم چې زما او د مرگ تر مینځ ډېره لږه فاصله ده. زه دا هڅه کووم چې په زنکدن کې مې له خولې چغه هم ونه وځي ځکه زما خبرې تاسره وشوې، هغه هم پیغامیزې ستا لایق له تا اجازه اخلي په ځان دې د یوه ناکام او مړ مښین لپاره خیال کوه. خیر دی کله کله مې یادوه مشرق خواته زموږ هدیره ده هماغه خوا گوره زه به خوشالېږم او رښتیا تا ته مې یو جوړ ډېرې ښکلې سندلې اخیستي د حجرې د الماری په شپږم روک کې مې ایښي دي هغه به له چینار او یا له غورځنگه وغواړي او رومال دې ماسره په جیب کې خوندي دی، نور دې په الله سپارم ښې چارې، پانې لېونی مینه در سره لرم...) بیانو په ځان نه یم پوه شوی.....

ورځې وتلې وې سترگې مې وغړېدې یو ډول بوی مې احساساوه، گنگوسی و په زور مې سترگې خلاصې کړې رڼا مې په سترگو بده لگېده خوله خولې او پزې مې پایپونه تېر شوي وو. کاکا مې سر ته ولاړ و په روغتون کې وم پښو ته مې نږدې درازو نیاز یاران، مېړنۍ، علي او غورځنگ ولاړ وو هغوی هم خبرې نه کولې پرې وپوهېدم له غصې سره سره په ټوله کې خواشینۍ وو. زما لیکل شوی پیغام د پانې پر ځای وړانگې ته تللی و خو وړانگې بېرته پانې ته لېږلې و. پانې له چینار سره اړیکه کړې وه چینار ما ته ډېر زنگونه وهلي وو، خو زما شمېره بنده وه.

زما کورنۍ پر چینار شکمنه شوې وه له نیکمرغه مېړنۍ، غورځنگ او علي شباب صحنې ته ځان رسولی و او وضعیت یې راسم کړی و. ما په خجالت سره خپلې شکمنې کورنۍ ته کېسه وکړه، د څو ورځو له

له مسکاله تردې حاله ۷۴/۱

بستره وروسته بار شوم خو له ما يوه ورځ وړاندې مور هم خارج شوې وه بس د کوتې يو سر کې مور ته کټ اچول شوی و او بل سر کې ماته... د پانې وضیعت زما په دې حال سره ډېر خراب شوی و، له چیناره یې تازه معلومات هره شېبه اخیستل خو چینار زما کورنۍ ډېر خفه کړی و. هغې به ورته زما په هکله معلومات ورکول ما خپل نمبر خلاص کړ، پیغامونه راسر شول پانه ډېره زورېدلې وه پانې سره مې په پیغامونو ډېرې خبرې وکړې.

د پیغامونو په بهیر کې د هیلې پیغام راغی سلام یې وکړ ویل یې چې ورک ورک یې ما ورته ځواب ورکړ چې لږ څه ناروغ شوی وم هغې مې روغتیا ته بلها دعاگانې وکړې د پانې پوښتنه یې را څخه وکړه زه غلې شوم هغې زیاته کړه.

که زما منې هسې ورسره وخت مه ضایع کوه شل یاران لري ائیل، غرنی، مړوند او یو بل کاموال هم دی افففف دا څه افواها ت وایې هیلې قسم په رب رښتیا وایم لایقه

بنااا سمه ده زه اوس پیغامونه نه شم کولی بیا بل وخت خبرې کوو بیا لیوني فکرونه پیل شول د هیلې خبرې مې زړه ته ولوېدې، څه موده مخکې پانه یو موټر څارلې وه. او د څه لپاره یې څارلې وه؟

له انستیتیوته یې ولې استعفا کړې وه؟

له ډیورانو ولې ډېر شکایت کوي ژر ژر قراردادتي بدلوي؟ پلار او ورور سره ولې او په څه وړانده ده؟

د هیلې له خبرو سره مې چې دا پوښتنې اضافه شوې نو د پانې په هکله مې فکر پیل شو دا وخت نو د پانې په کولو کې نور ماته ستونزه

له مسکاله تردې حاله ۷۵/۱

نه وه پاتې ځکه گوليو خورلو هر څه بنسکاره کړي وو.
کورنۍ راسره وعده وکړه چې خو ورځې وروسته به په جرگه ورځي خو
زه مشکوک شوم، چې پانه به لومړی زما پوښتنې ځوابوي او بيا به د
جرگې خبرې کوو.

سبا پانې زنگ ووهه، لایقه گرځېدای شي؟

ما ويل هو

ويل يې قسم دی ستا پوښتنې ته راځم او تا گورم ډېر درېسې خفه شوې

يم

ما ورته وويل راځه پخیر راشې، خو مړوند هم راوغواړه هغه امانت به
دې ترې واخلي هغې ويل په عامه روغتون کې سره گورو زه به نفیسې
سره هم ووينم. تېر ځل مې ورسره وعده هم کړې وه او لایقه که ته خفه
کېږې، نو مړوند نه غواړم.

ما ورته وويل را وپي غواړه نه خفه کېږم زړه کې مې وويل چې دا يو
اړیکه خوبه دې روښانه شي نورو سره به بيا گورو
سهار شو پانه دوه سرکې ته راوړسېده زنگ يې راوکر، چرته يې ما
ورته وويل زه خولا تراوسه ویده وم.

شابه نوژر کوه زه دا دی چکنورو ته نېږدې يم ټاکلي ځای ته راشه.

سمه ده؟

بیر سر سترې سترې په خیرنو جامو کې له کوره ووتم، وضعیت مې ښه
نه و د جیب ټول سامان راڅخه د کټ سر ته پاتې شوي وو. زما له
رسېدو پورې پانې ټول روغتون گام په گام کړې وه دلته نو پانه له پتو
کیمرو څارل شوې وه له رسېدو سره يې وويل څومره ټولگیوال چې مې
درلودل هغه ټول مې ولیدل تا ولې ناوخته کړه لاس يې راته راکړ ما
ورته وويل مړوند چېرته دی؟

له مسکاله تردې حاله ۷۲/۱

ویل یې نهېدې دی را به شي

د عامې روغتیا روغتون عمومي دروازي ته مخامخ د مار چوک دی،
ښائسته چمن هم لري هلته سره کېناستو زه ترې راووتم د امرودرغې
جوس مې واخېست گيلا سونه مې ترې ډک کړل چې د قروا، له لوري
پینځه شپږ عسکر او یو تور رنگه بې نوره څهره په شخصي لباس کې
راغلل مخابره یې په لاس کې وه ماته یې غږ کړه دیکخوا راشه ورغلم ما
ورته وویل امر کوئ صیب ویل یې دا څوک ده.

زه غلی شوم ځکه ما له پانې سره مشوره نه وه کړې، که ورته ووايم
کوژدنه یا مېرمن مې ده، پانه غلطه نشي.

خو کارتونه یې را څخه وغوښتل ما هم خپل د دفتر کارتونه ورته
ورکړل پانه په کارت ورکولو منکره شوه نلرم کارت شخصي جامو کې
کس ډېرې بې اصوله خبرې وکړې.

زه د دې لپاره غلی وم چې په روغتون کې ټول خلک راټول شوي وو او
خبره د عزت وه هڅه مې کوله چې په څه چل له دې ځایه دواړه ووځو، زه
یې بیا وروغوښتل ځانته یې کړم اول یې بدې خبرې وکړې بیا یې
نصیحت پیل کړه بیا یې ویل جیبونو کې دې څه دي؟

ما ورته وویل هېڅ هم نشته عسکر مې تلاشي واخېسته، بیا یې رانه
په خپل موبایل څو قطعې عکسونه واخېستل بیا یې رانه ویدیو وکړه
بیا یې لویې دروازي ته لارښوونه وکړه عسکر یې هم راپسې کړ.

ما ورته ویل چې دا ښځه به څه کوي ویل یې بیرون انتظار شه موږ
جنایي ترې یو څو پوښتنې کوو. در به شي له پانې یې هم د مخ
عکسونه اخیستي وو له صحت عامې بهر دا بد انتظار کېده چې له
دروازې څرنگه وېږي موټر راووت گورم چې پانه یې هم پکې کېنولې

له مسکاله تردې حاله W/1

ما هم چينار راغونښتی و له دې وېلېز موټر سره څنگ په څنگ روان شوم پانه يې دوه سرکې ته ورسوله هلته يې د تور غره موټر کې کېنوله زه ورته تر هغې تم شوم چې د پانې موټر تور غره ته او د جنايي موټر بېرته ښار ته راروان شو.

کور ته راغلم له اصف ننگ سره مې موضوع شريکه کړه، هغې په ملي امنيت کې له چا سره اړونده موضوع شريکه کړه.

د امنيت کس و غوښتلو موږ هم ولاړو له امر صيب سره مې ټوله موضوع شريکه کړه هغې د اړونده حوزې معاون راوغوښت سم پرې غصه و. ټول داستان مې ورته تېر کړه معاون ثبت کړ پانې هم ورسره زما په تليفون ټولې خبرې شريکې کړې.

معاون به لا حوزې ته نه وو رسېدلی چې پانې ما ته زنگ ووهه، لايقه هغه سپي زنگ کړی و وايي ماسره مينه وکړه که نه ټول عکسونه دې فیسبوکي خپروم.

تر هغې چې زه امر ته ووايم امر صيب وويل زه پوه شوم معاون يې بيا امنيت ته وغوښت او د ژر اجراتو امر يې ورکړ دوه ساعته وروسته معاون ما ته زنگ ووهه ويل يې په جنايانو کې مې هغه کس پيدا کړ جنايي نه بلکې د ملي پوليسو ظابط دی شمشاد نومېږي قسم او قران کوي چې زما موبایل کې عکسونه او ویدیو نشته ما يې موبایل هم وکوت خو څه مې ونه موندل

ما ورته وويل درواغ وايي.

معاون صيب وويل ښه ده څارنوالی ته به يې وروپيژنو ما ورته وويل بيخي روغه خبره ده.

چې مې له پانې سره مشوره وکړه هغې وويل چې دا منډې ترې مې له لاسه نه کېږي څه په بلا يې وهې پرېږده يې ما هم معاون صيب سره

خبرې وکړې او ورته مې وویل څه پرېږده یې معاون صیب.
معاون صیب لومړی زما ستایننه وکړه او بیا یې په شمشاد زما اوله
پانې بښنه وغوښته او قضیه همدا سې پاتې شوه.

پانې زنگ راوړ وویل یې لایقه هغه بې شرمه خو دومره سوال زاری
کولې زړه مې پرې وخوږېد زه پرې قار شوم چې د غوا لورې بیا دا
خبرې ماته ونکړې،

لایقه کاش دا مسئله رښتیا شوی وی، ولې؟

ځکه همدا سې خو مې نه کوي پرې چې در تاوان شوی وای زما یې له
نورو شرمونو سره څه زه مې خپل لایق غواړم او بس...

هههه یاره پانکۍ نو هر وخت ستا طبیعت جوړوي گپ به لگوي او بيو
لالې غږوي د غوا لورې لا خو!

ای! ته یې بېولالې گنې خو همدا زما د زړه خبرې دي ته باور وکړه هېڅ
مې له جنایانو وېره نه کېده ځکه زما دنیا زما تر خوا وه هغه یوه لنډۍ
ده وایي:

د شپې خو ټول خلک ویده وي

د ورځې راشه چې تاوان درباندي شمه

پانې بس دا کېسې دې ماته تکراري دي زه درنه یوه پوښتنه کووم او

ځواب یې سم دلاسه غواړم که نه بیا به دې کېسه خرابه وي

انیل او غرنی دې څه دي...؟

کوم انیل او کوم غرنی؟

هغه غرنی او انیل ریکشوان دربنایم، لنډ او پاک ځواب غواړم، لایقه
دا درته چا وویل؟

ته څوک څه کوي ماته ژر ځواب راکړه

اففففف... ماته کس وښایه اول شابه نو..

له مسکاله تر دې حاله ۷۹ / ۱

لایقه دا د موبایل کیسې نه دي سبا کلي ته راشه ټوله کېسه به درته
وکړم که زما په خوله باور نه کوي بیا به مې له مور سره هم خبرې وکړې
سمه ده نو.

ما هم ورسره ومنله؛ شپه تېره شوه سهار د پانې پېغام راغی
سلام سهار پخیر لایقو

مننه کورودان

چېرته یې؟

احمد زیو ستاپ سره یم

چې له ولسوالۍ راواوښتې زه هم له کوره راوځم د شېدو دوکان شاته
راځه بیا پخیر

پانه نو د دوکان شاته د ښځو لپاره جوړ شوي ځای کې ناسته وه زه هم
ورغلم دوکاندار مې وپوهوه کیناستم شېدې مې راوغوښتې پانې یې
له څښلو انکار وکړ

زه پرې غصه شوم کېنه د غوا لورې...

پانې دا لاس دې ولې؟

هسې...

هسې نو دا کنول پکې څه کوي؟

پانې ویل ته لږ رانېږدې شه چې وروړاندې شوم جوش تبې نیولې وه
او حوحو حو... دا څه کوي د غوا لورې دومره چې ناروغه وې نه به راتلې
راغلم خو ځکه ما ویل بیا به وایې چې بهانه کوي سیرم مې له لاسه لرې

کړ او راووتم

ښه ډاکټر ته تللې وې

هو ویل یې چې ملاریا لرې

شفا دې وي گرانې خودېره جوش تبه دې ده

له مسکاله تردې حاله ۸۰/۱

دا شېدې وڅښه کړه

نه يې څښم لایقه که رښتیا ووايم روژه مې ده، دا څه لېونی خبرې کوي
ناروغه هم يې او روژه هم...

او تر هغې نه څه خورم نه څښم چې تر څو مې زړه کې نیولی سوال رب
قبول نه کړي

سمه ده پانکې زه درنه ځم سبا شاید کابل ته هم لاړ شم ترینېنگ لرو
اجازه راکړه گراني!

لایق جانہ یو څو شېبې راسره کېنه چې دا زړه مې درباندي ارام شي،
پانې ته ناروغه يې لاره شه کور ته او ارام وکړه.

جان مې زما ارام یواځې او یواځې ستا په لیدو کې دی چې تا سره یم
نوډېره خوښه یم.

پوهېدم چې پانه په سخت حالت کې ده زما د خوښېدلو لپاره به يې په
سترگو ډول ډول لوبې کولې، کله به يې وگډولې کله به يې زما په
سترگو کې واچولې، زما لاس به يې په خپلو لاسونو کې کلک نیولی و.
عجیب کیفیات وو په شونډو يې ترڅه مسکا وځغېده او له سترگو
يې له ناچاری اوبښکې راغلې دا وخت نو له ماسره هم هېڅ نه و گونگ
وم یواځې مې په خپلو شونډو د پانې په انتگو د اوبښکو جوړ شوې
لارې وړانې کړې.

اجازه مې ترې واخېسته هغه کور ته لاره او زه د ښار په لور روان شوم،
پیغام يې وکړ لایقه پوهېږم چې څه لپاره راغلی وي ما کې هېڅ دم نه و
او تا هم زما په حالاتو لیدو پوښتنه ونکړه. او نه دې موضوع یاده کړه
خو څه ته چې له کابل راستنېږې ما به خپل د ژوند ټوله کېسه له
ماشومتوبه تراوسه لیکلې وي او په لیکلې ډول به يې دروسپارم.
سمه ده پانې گلې تا دې الله ج روغه کړي دا خو به ښه کاروشي، هو

له مسکاله تردې حاله ۸۱/۱

لايقه داسې کيسې به واورې چې تا به يې فکر هم نه وي کړی.

سمه ده خوږې زه په تمه يم.

سهار هيلی زنگ ووهه

چېرته يې لايقه؟

ما ورته وويل کابل ته روان يم

ته لږ تم شه زه ښار ته درځم او يو څه درته په ثبوت رسووم بيا حيران شوم.

ښاا راځه هيلی ته پخیر راشه ستا تر راتگه په تمه يم

هيلی راغله تالاشی چوک کې يو هوټل ته پورته شو هيلی نوغټې

شنې سترگې وړه خوله غنم رنگه قواره او مناسب قد درلوده. دا نوډېره

چالاکه پېغله وه باجراته خبرې يې کولې، ناڅاپه يې سينې ته جوخت

کړم زه وارخطا شوم هغه کارونه چې بايد زما له لوري شوي وی دې

کافرې (بچه بازې) ترسره کړه.

لنډه دا چې له شونډو مې وينې لارې زه دې جرأت ته هک پک وم لکه

زه چې جلی او دا هلک وي...

بيا يې نو غرني ته زنگ وکړ

وروره سلام

سلام سلام سلام هيلی ښه يې؟

شکررږدی ښه يم څنگه ده له پانې خبرېږې

هو ښه ده ان شاء الله په دې څو ورځو کې به يې کوژده هم کړم دا به يې بيا

خوند وگوري

ښاا سمه ده دلته يو هلک دی وايي تاسره واده کوم واده ورسره وکړم

که نه؟

ته ورته موبایل ورکړه

له مسکاله تردې حاله ۸۲/۱

سلام عليكم وروره

عليكم سلام

وروره جوړېږي؟

زما له خور سره واده کوي خو ته څوک يې او له کوم ځای څخه يې؟
دا به درته بيا هيلی ووايي موبایل مې په غصې سره پرې کړ، د غرني
خبرو مې بلکل په پانې باور له لاسه ورکړ پورته شوم له هيلی مې
اجازه اخيستله

کېنه مړه لار به شي موږ څومره ستا ارمان کړی دی ته کېنه يو شېبه
خوزه جدي وم

هغه هم راپورته شوه ويل يې ته صبر دا پيزار را په پښو کړم، له خپله
بيکه يې باډي سپری راواخېسته پرش شو چې زما په سينه يې
وشيندله ورو ورو رانېږدې شوه يولاس يې زما له غاړې چاپېر کړ او په
بل لاس يې زما لاس تر خپلې نرۍ ملا را چاپېر کړ. کلکه را غاړې وتله.
له ځان نه مې ټيله کړه کنځلې مې ورته وکړې ويل يې خبرې مه کوه که
نه خلک درباندي راتولووم.

زه ترې روان شوم هغه هم راپسې سيخه را روانه شوه زياته يې کړه ته
اوس چېرته ځي؟

کابل ته پخیر...

زه هم ځم بيزا کمالاتي ته سبا مويو ورځينی ورکشاپ دی هغه اخلم بيا
به ځم کور ته، مخه ښه مو وکړه.

زه د کابل موټر کې کېناستم خو فکرونه مې بيخي بل ډول وو يواځې د
پانې په هکله فکرونه، حيران وم.

غوږې مې په غوږ کې کېښودې او د شاه فاروق کاکړۍ مې اورېدې په
دوولارو کې حيران پاته وم چې اوس څه وکړم؟

له مسکاله تردې حاله ۸۳/۱

پیغام مې ورته پرېښود چې جان مې اوس څنگه یې؟
لایقه ته څه فکر کوي بې له تا به څنگه یم...؟

ولا که رښتیا ووايم پانې دستي هېڅ فکر نشم کولی، یو څو پوښتنې
مې ذهن کې اوږي را اوږي او ځواب یې ډېر اړین دی او د دې سره یو
څه مې ظاهراً هم ولیده.

پانې ته د بل چا سره مینه لرې او واده دې هم ورسره کیدونکی دی
ماسره دې عجیبه لوبه وکړه...

چپ چپ چپ لایقه دا څه وایې لږ مې زړه خوړین دی، چې اوس تا هم
راسره شروع وکړه او د دې سره داسې فکر ته کولی شې چې زه به تاسره
خیانت وکړم؟

پوهېږم یو څه ستونزې شته دی او دا زما له مجبور یو استفادې دي چې
کېږي.

خو ټوله کېسه درته په لیکلي بڼه درکومه ستا ټول سوالونه به در
ځواب کړي، او نور د خدای لپاره له ازارولو مې خوند مه اخله د دنیا
په مخ یو تا لرم او نور مې څوک نشته که زما لپاره مانه نه قرارېږي نو د
خدای مخ ومنه چې نور بس کړه مه مې زوروه.

اورښتیا لایقه د مرکې کار دې څنگه کړ؟

دلته یو ډېره لویه ستونزه ده نور کار زما له وسه بهر دی، باید په دې
نېږدې ورځو کې جرگه راولېږي. زما د غوښتنې لپاره که ستاسې د کور
یو ماشوم راشي نوره زه پوهېږم او زما کار؛ ته بیا ترې بې غمه شه.
پانې گلې! زه اوس نه یم چمتو ځکه له یوې خوا مې مور مرګونی حالت
لري، او بله خوا ځینې ستونزې دي لږ وخت ته اړتیا شته.

ګوره لایقه ته به داسې فکر کوي چې پانه ډېره سپکه انجلۍ ده، خو
داسې نه ده ما به نن او سبا کې درنه ورکړي زه نور هېڅ نشم کولی بیا

له مسکاله تردې حاله ۸۴/۱

به نه ته زغم ولرې او زه خپل د حال هېڅ نشم ویلي، آیا ته دا زغملي شې چې زه د بل کور میړمنه شم، ته دا څنگه پښتون یې چې ما بل انسان خپلې خواته واچوي او مینه دې ستایم.

گوره پانې زه هم ستونزې لرم، زه هم د دې لیونۍ مینې یو اړخ یم که تا مینه کړې ده نو ما هم کړې ده، ته فکر وکړه مور مې په کوم حال کې پرته ده څنگه کور کې یاده وکړم چې زما لپاره په چا جرگه شې...

اففف خدایه! صبر را کړې

خو گوره لایقه چې سبا ماته د ملامتې گوته ونه نیسې، ما درته د وروستي ځل لپاره وویل بیا یې نه وایم نوره نو ستا خوښه سمه ده پانې چې ته زما ستونزې نشې درک کولی نوره ستا خوښه ده اجازه ده درته...

د پانې ځواب ورک شو، ما هم موبایل جیب ته کړ ناوخته مازیگر کابل ته ورسېدم تر ماښامه د پانې کوم پیغام رانغی سودا مې شوه سخت زیات خواشینی وم د وړانګې نمبر مې ډایل کړ خو د هغې تلفون هم بند وو فکر مې وکړ بله داسې شماره مې ذهن ته رانغله چې د پانې پوښتنه ترې وکړم نو د هیلۍ شمېره مې کپکاروله
سلام سلام لایقه!

عليکم سلام له پانې معلومات نلرم زړه مې خولې ته راغلی یو څه وکړه لایقه کېسه کې یې مه اوسه

نه کېږي هیلۍ هله نو یو څه وکړه

سمه ده زه به یې له چا معلومات وکړم

هیلۍ مهرباني به دې وي حتمي راته معلومات راپیدا کړه

سمه ده

زه په تخت کې اوږد اوږد وغځېدم سگرت مې ولگوه ساړه اسويلي

له مسکاله تردې حاله ۸۵/۱

راڅخه کېده، چې په دې کې د موبایل سکرين وپړکېد ژر ژر مې ځواب ورکړ.

لایقه اهغه مرداره خو په روغتون کې بستړده وایي څه یې خوړلي، چا به بیاد کوم یار پېغور ورکړی وي دا لس مریزه لس یاران لري. هیلې له نورو خبرو تېرېزه ته دا معلومات له چا وکړه؟

مایې د مور ستوریه شمېرې ته زنگ کړی و دایې د مور خبره ده

هیلې شمېره یې راکړه

ماته یې شمېره راکړه هله نو

شمېره مېره نشته زه چاته د چا شمېره نشم ورکولی

وايم شمېره راکړه هیلې له تا مې دا هیله نه درلوده

ته صبر لایقه زه بیا اړیکه ونیسم تا ته به خپله پانه زنگ ووهي ورسره

وغږېږه

سمه ده ژر کوه نو

مرګونی انتظار اوږد شو...

سلام لایقه پانه سخته شوې ده د ولسوالۍ له روغونه یې د ولایت

سیمه ایز روغتون ته وړې ده او مور یې پاتې شوې ده د بل چا شمېره

نلرم چې ورته ستا په هکله ووايم، دا به څنگه شي؟

اړیکه مې پرې قطعه کړه وضعیت مې بیخي خراب شوی و بل ډول ژړا

راتله ډېره ناهیلې موجوده وه لاره رانه ورکه وه، څلور ورځې مې له

پانې خبر نه درلود. خو بس څلور ورځې مې کابلي جهنم کې تېرې کړې

...
په څلورمه ورځ وړانګې زنگ وکړ شروع يې وکړه
دېرې بدې خبرې يې وکړې، ته ځانته انسان وايې د پانې له ژوند سره
دې لوبې وکړې ته وگوره کوم حال ته دې ورسوله کافره څوک داسې
کوي؟

ما هم حوصله ونکړه څه چې مې په خوله راغله ټولې ستغې سپورې مې
ورته بيان کړې او اړيکه مې پرې کړه.

ساعت تېر نه و چې له يو نابله شمېرې زنگ راغی
رپ رپ غږ، بد توخي، ژړا او سلگو غږونه راتلل زړه مې له سينې رابهر
شو دا مې نو د جانان غږ ونبغ په تخت کې کيناستم
هلو هلو! پانې ته ښه يې پانې وه زما پانې، له سترگو مې د اوښکو
باران جوړ شوی و. دا سېلاب له څلورو ورځو را ټول شوی و اوس يې
لاره پيدا کړې وه

د پانې د زړه زور مات شوی و.

غږ يې داسې و لکه د بدرنگه ځنګدن سلګۍ چې وهي، ما دومره
واورېده چې يې وويل (لايقه زه اوس ښه يم ته مه خفه کېږه).... (!)
نوره نو اړيکه پرې شوې وه ما په هلو هلو ټوله کوټه په سر اخيستی
وه، ما ته اوښکې او په کوټې کې ښکته او پورته منډې پاتې وې
فيصل جان چې اصلاً له بدخشانه دی زمونږ کابل د دفتر مبلغ و، زما
حالات يې درک کړي و زما خواته راغی تر څنګ مې ودرېد.
(لايق جان کدام گپ خونست، چرا جگر خون استی)

فيصل ته مې ټوله کيسه وکړه هغه ډېر زيات خواشيني او خفه شو، په
درې ژبه يې راته وويل راځه چې دننه لاړ شو د يوه مشاور سره يې راته
وخت واخيست د روحي مشاورې مشاور سره مې مشاوره وکړه نسبت

له مسکاله تردې حاله ۸۷/۱

له مخکې مې لږ حالت ښه شو.

ماښام د پانې زنگ راغی له خوشالۍ مې په نڅا شروع کړه موبایل مې
ښکلولو ژر ژر مې ځواب ورکړ
زما ژونده سلام اوس څنگه یې ښه یې تکلیف خو دې ډېر شوی نه دی
وه زما پانې؟

پانې په قرار و خنډل او ویل یې لږه حوصله وکړه هو زه ښه یم شکر دی
همدا اوس کور ته راغلم پوره له یوه پنډ دوا سره ستا خبرید اړین وو
ځکه مې خبر کړې کله پخیر له کابله راستنېږې؟
که د الله خوښه وه په پنځمې نۍ درځم

ښه بل ښه خبر دا دی چې جمعې ورځ زما د ژوندون وراړه د سنت مراسم
دي. ګډون خو پکې نشې کولی خو خبرول دې حق و، ځکه چې څوک
دې ونه پېژني.

اممم ډېر ډېر مبارک شه مراسم مو پخیر شه!

داسې وگڼه چې لایق په ملي پوځ کې دنده لري، په هلمند کې پروت دی
او دلته د ژوندون د سنت مراسم دي خو خفه په دې یم چې ژوندون ماته
هم ډېر گران دی د هغې د حق ادا کېدنه راڅخه پاتې کېږي نو...

نه لایقه ناجوره عمه لري، صحت مې چندان ښه نه دی خو د هېڅ شي
کمې به نه وي.

هر څه ورته چمتو کووم ماته ډاکټرانو اجازه نه راکوله، خو د مراسمو
مو ورته وویل ځکه له کابله او پېښوره مو میلماڼه او خپلوان راځي یو
اونۍ مخکې مو خبر کړي وو.

زه به د جمعې په ورځ کلي ته درشم مراسم مو کې ګډون نه کوم خو ستا د
خوښۍ لپاره به ستاسې له کوره زیارت وکړم پانې.
سمه ده لایقه راشه زه به ستا په تمه یم په لاسونو مې نکرېزې کېښودې

له مسکاله تردې حاله ۸۸/۱

په ورغوي مې LLP وليکه... وه لیونی LLP څه مانا؟

L یعنی لایق L یعنی LOVE او P یعنی پانه...

ههه...

ولې دې وخنډل لایقه؟

هسې!

هسې مه خنده دا درې توري زموږ د مینې لنډیز شو

سمه ده، او بل دا چې لایقه مور مې راته امیل گوتمې او هر څه

اخیستې خونه یې کاروم ځکه په غاړه مې تا راوړی امیل دی او له دې

بل ښه په ټوله نړۍ کې نشته

ای د غوالورې اهغه خوبه نور زړه شوي وي وه یې باسه گوزار یې کړه

چپ لایقه بیا داسې خبره ونکړې کله چې مړه شوم هم راشه ستا امانت

به مې په تن وي او یو میڅکی مې په پزه نه دی ځکه د هغې غمی

غورځېدلی دی غمی او ډنډر دواړه مې ساتلي دي دې سنت ته به یې

جوړ کړم

ههه د کباري لورې!

ښه ده چې یم تاته یې څه نو ته ولې سوزې؟

سوزمه نه د پوډري لورې! ستا لیونتوب ته حیران یم

بس زه هم داسې لېونی ښه یم او ته خوشاله؟!

بنا! زه ویده کېږم

صبر شه د غوازو په اوس ښځې سندرې وایي درباندي سندرې اورم

ههه سمه ده خو ته به هم سندرې وایي او هم به پکې نخېږي

زه به دې د دواړو باقي شم پیره

بنا! نو ویده شوم

مه ویده کېږه وایم صبر شه لایقو

له مسکاله تردې حاله ۸۹/۱

څه نه ویده کېږم چې پروگرام پېلېدو بیا راته خبر راکړه زه به وینم
سمه ده گراني؟

سمه ده لایقه مسکال درکومه پیسې نلرم بیا زنگ راووه
لس بجې به وې چې مسکالونه راغلل زنگ مې ووهه د چمبې او
خانک غږونه راتلل یوې ښځې غږ وکړ چې دا سروکی واچوی چې
گودرته مه څه زرزي شال دې لمدیري

وه گلالي؛ گلالي زارزار یخ شمال لگیږي
او ویل یې چې زه به ورته تاوه شم د سندرې په جریان کې دوه درې ښځو
ځان سابه سابه کړي.

سندره خلاصه شوه خو د چمبه مارې گوتو خارښت کوه، د خبرو په
وخت یې هم میده میده چمبه وهله او نری نری ترنم به یې ورسره کولو.
فکر کووم پانه د چمبه مارې سره خوا کې ناسته وه بل سروکی یې دا
راونیوه چې:

تور لونگ دانې دانې

په سینه وهي ټالونه

څار دې شم له سپینې خولې

په لنډۍ زنه خالونه

له یوې خوا یوې ښځې په شینکۍ غږ راوکه چې پانه را میدان ته کړئ،
پانې ډېر عذرونه وړاندې کړل خو چا ونه منل موبایل یې په لاس کې
نیولی همداسې یې دوه چرخه ووهل په دریم چرخ یې پښه ونښته او
راولوبده. خنداگانې شوې زه هم له خندا شین وم پانه په بله کوټه دننه
شوه ساه ساه وه ما ورته ویل ولې د غوالورې؟

ویل یې ما درته نه ویلې چې څه ته راباندې خلک خندوې ما نو کله نڅا
نه ده کړې او نه یې کوی شم کله چې پاڅېدم موبایل ته مې پام شو ما

له مسكاله تردې حاله ۹۰/۱

ویل دا هرڅه خوته اورې وارخطا شوم، له تاثیر لاندې راغلم له پښو
مې دم وخت درز شو راولوېدم ههههه..

د غوا لوري...

باور و کړه لایقه کله مو چې روغتون کې د فراغت مراسم وو، په هغه شپه مو بد حال را اخیستی و، چاڅه کول او چاڅه مال له ځانه سړی جوړ کړی و همداسې په گډا تالار ته رادننه شوم.

ټولو انجونو منډې کړې چې دا څوک راغی وروسته مې ورته وخنډل
چې زه یم یوې ملگرې مې راته وویل راځه زه انجلۍ او ته خو هسې نه
هم هلک یې یو ځای گډ پرو ما ورته وویل سمه ده.

هغه چې څنگه تاوه شوم په چپرکت کې مې لمن ونښتله او په بل مخ را
و غورځېدم، ډېره خيجه شوم اوس يې هم ملگري راته يادوي او اوس
دا کار هه هه هه توبه توبه..

ای ناروغه بنه یم ماته چا ویل چې د روغو بنځو پېښې کوه په شرمو
و شرمېدم لایقه !

لبونی په همداسې ژوند کې لذت او خوند وي

سمه ده زه نو اوس وځم چې څوک شكي نشي او ته هم ويده شه سبا موږ
ډېر بوخت يو كه وخت مې پيدا كړ زنگ درته كووم كنه خفه نشې نو
بنااا سمه ده ښه شپه.....الله په امان

سهار دفتر ته ولاړم دا نو زموږ د سيمينار وروستی ورځ وه په دې ورځ
نو پانې مسج او مسکال ونکړد شپې لس بجې جلال اباد ته راوړسېدم
پانې ته مې پيغام پرېښود چې زه جلال اباد ته راوړسېدم

سهار چي راپاڅېدم د پانې پيغام راغلي و لايقه شکر چي پخیر راغلي
يې بښنه غواړم موږ ميلمانه درلودل سبا پخیر راشه خو پام چي د
نارينوو په مراسمو کې گډون ونکړي پښتون او خراغ دې پېژني چي

له مسکاله تردې حاله ۹۱/۱

کوم جنجال را پېښ نشي

چې راوړسېدې که موقع وه د انگر مينځ کې درېم ته به مې له کوڅې
ووينې او چې په کوڅه کې تېر شوې زما اروا به تازه شي جان حتمي
راشه سمه ده جان مې.

سهار درځم که ژوند و

سلامونه سهار پخیر سوډانه!

مننه د کوچو غونډا ريه ستا دې هم پخپروي

مننه کوم

کوه چې کوي يې؟!

هلهکه د فضول خبرونه تېرېږه راځه چې هملته څو

کور دې وران شه بېگا له کابله راغلې او اوس له شنه سهاره هلته، د

عاشقانو نوم دې وشرموه ههههه

د ډاکټرې د وراره د سنت گېږۍ مراسم دي نو ځکه څو سوډانه

يه هلهکه! په چا مو ونه ډېوي

نه راځه په چا کار نه لرو

پوره زر افغانۍ به راکړې د څلور سوه به تېل واچوو او نورې به کور

کې ورکړو

څه گورو به د ډمې ځويه حرکت وکړه ريکشه ده څه ټيلر خونده

سمه ده... لايقه زه د مرکز دوهمې دروازې ته راوړسېدم

د غوا ځويه زه اولې دروازې ته راوړسېدم... داسې دوهمې کوڅې ته

راووتم ته هم ژر راشه چې ناوخته دی

ای هلهکه! چيناره سگرت لري؟

د مور ځويه د سگرتو کيسه کې مه اوسه د جنسنگو غم کوه چې مثلي

موقوي شي

له مسکاله تردې حاله ۹۲/۱

سمه ده غاړې ته ودرېږه واخله په خاورو موړ شې
ستا تگ راتگ راته په پینځه زره افغانۍ تمامېږي
د مور ځویه دعا کوه چې ستا غوندي قواري زه په وخت وړم او راوړم
که نه تا څوک په لس زره هم نه وړي
ههههه ډېر د نه سړي ځوی یې!

د مور ځویه په دې جنسنگ کې خويې دومره کم اچولی و؟!
د غوا ځویه مزل وکړه تا راته ايله خپلې کیسې شروع کړي دي تپېدې
هم کار نه کوي

په تپې څه کوي زه یې درته په ژوندۍ بڼه وایم لایف یې واوره
نه صبرېږي یاره یې له تا زره سره څه وکړم
رایې وستم ستا کوڅې ته بیا زره سره څه وکړم
ډېرې که توبې د ښکلو ښکلو یارانو نه کړم
ماته کړي توبه راباندې بیا زره سره څه وکړم
وا د کوچو غونډار په دا خور او رسېدو
دا ربکشه خیبر دوکان مخې ته ودره
سمه ده

وا هلکه خیبریه ریکشې ته گوره
لایقه مخکې شه نو کور یې لرې دی که نېږدې؟
وریجې او غوښې به ترې ووهو نور یې مور... هههه
راځه غوښه مښه نشته یواځې په لار تېرېږو او بېرته راځو
دا نو څه شی شو پاڅه مړه! ههه
یه هلکه! جینکۍ دي جینکۍ!؟
راځه دا به د ډاکټرې میلمنې وي
بوووو دا څه بلا گانې دي...

له مسکاله تردې حاله ۹۳/۱

د افریقي زر خانگه به پرې وېښې

سودانه مخامخ وگوره

کوم خوا؟

هغه مخامخ وگوره د غوندې له لوري چې رابښکته شوې

اوپه خدای د مور ځویه دا زېږ گنډ افغاني والا ډېر عجیبه شی نه دی؟!

اوپه خدای بچیش ماته لکه چې خدای د وړانگې بدل راکړ

مورد وړانگې... دغه دی شی!

لایقه سم لاندې باندې ورته وگوره بیا یې نښې پانې ته ووايه چې شی

وانه لوزي

نه شي الوتی راځه همدا د ډاکټرې کور دی دا ښځې چې وردننه شوې

موبایل یې ځواب نه کړ؟

نه بوخته به وي

څو دوی د سنت گیری نه پور واده جوړ کړی

شنه دي کنه یوه لکۍ نه لري؟! هههه راځه چې څو ډوډۍ به هوټل کې

وخورو بیا به ښار ته حرکت وکړو.

سلام لایقه پانه یم دا مې د مور شمېره ده زما موبایل شملې په اوبو کې

غورځولی اوس کار نه کوي، تاڅه وکړه؟

مادا وکړه چې اوس بېرته په لار یم د ښار په لور

دروغ مه وایه!

د غوا لوري که یې نه منې له سودانه پوښتنه وکړه؟

اففف خدایه دا څه وایې دا څه وشو؟

ما څراغ پوه کړی و چې بېرون اوسه کله چې دې لایق ولید، بیا ماته

ووايه

پانې ته عجیبه خبرې کوي اول دې ویل چې څراغ او پښتون دې ونه

له مسکاله تردې حاله ۹۴/۱

وينې اوس وايې چې ما خراغ پوه کړی وه.
هغه ما وليد خو ژر مې پزې ته ماسک واچوه، له ماشومانو سره په
جنبال اخته و.

لايقه له زړه مې يو خداى خبر و د ټول واده شويو مېړونه راغلي ووزده
کوټې کونج ته ولاړم، ښه ډېر مې وژړل چې کاش لايق هم راغلی وي
که يې نه منې له غونډۍ لوري څلور انجونې راغلې، د يوې زير افغاني
گنډ په ځان و ډېره لوکسه وه.

ښااا بس کا هغه څه گرینگنه ده، تاته هسې پردۍ ښخې ښې ښکاري!
چپ شه د غوالورې د چينار خوښه شوه ههههه

ههه بيا نو ښه انجلۍ ده د کاکا لور مې ده، او خاطره نومېږي زما او
ستا له اړيکې خبره ده هره ورځ راڅخه ستا پوښتنه کوي
ښااا سمه ده زما کار دې څنگه کړو؟ د څه کار؟

تاچې وعده کړې وه چې ته له کابل څخه راځې ما به د ژوند ټوله کيسه
ليکلې وي دربه يې کړم.

ښااا پوهه شوم لايقه خو ته پوهېږې چې ستا له تلو نه وروسته، زما
ټولې شپې په روغتون کې وې.

او چې راغلم نو د ژوندون ښادي وه، نو څنگه مې ليکلې وي او کله مې
ليکلې وي... چې دا ميلمانه لارل وه به يې ليکم خو شايد خو ورځې مې
موبایل هم بند واوسي ځکه موبایل مې خراب شوی تر هغې چې بل
موبایل پيدا کووم د مور په موبایل به دې احوال اخلم.

سمه ده خوږې خو کپسه دې هېره نشي چې زه ورته ښه سخت په تلو سه
کې يم.

په سترگو د اوس لپاره ښه وخت او ښې چارې درته غواړم او رښتيا په
لاره کې دې د ځان خيال کوه زه دې څارلی نشم مور مې موبایل غواړي

له مسکاله تردې حاله ۹۵/۱

دعاو کې مې یاد یې د خدای په امان...

پوره دولس ورځې دې مینځ کې تیرې شوې د پانې د مرګ او ژوند درک نه لگېده، فیسبوک مې خلاص کړ د ملګري علي شېاب په وال څو له درده ډکې کرښې لیکل شوې وې هغه لیکلي وو:

(شېبه شېبه په بې صبرۍ او وارخطايي سره مسنجر ته سر ورنښکاره کووم، خو ستا سلام کلام نشته مرم درپسې.

نازولیه جانانه! ډېر درپسې خفه یم

څه وکړم یواځې اسويلي راپاتې دي، بس دی راشه د تلیفون سکرین مې وپړکوه راته ووايه له تانه ډېر په تا پسې خفه یمه زه یې چې تر هغې لیکم ته راته مخکې ولیکه چې (مینه در سره لرم)

ستا مټین بې تا هېڅ دی.

مینه او درناوی

د علي شېاب دې لیک نو بېل درد راګر، دې لیک ځکه د کیفیاتو په حدونو ګډ کړم، چې دستي زما حال همدا و لکه علي چې زما له حاله خبروي.

او زما درد یې انځور کړی وي دا وخت نو د دروېش دورانې دا بیت مې خولې ته راغی:

بېلتانه دې د هر چا په غم شریک کړم
یار د بل درومي اوزه ورپسې ژاړم

څوارلسمه ورځ د پانې د مور په شمېره پیغام راغی

ژر ژر رانېغ شوم موبایل بلا وهلی مې هېنګ شو، ما هڅه کوله چې ژر ژر یې ولولم خو موبایل کار پرېښود.

بل ډول مې عصاب ګډوډ وو، خو پیغام مې ولوست

(وېښه لایقه ډېر ځنډ مې وکړ تا سره له خبرو دوه ورځې وروسته مې

له مسکاله تردې حاله ۹۶/۱

کورنۍ زما ژوند د بل چاپورې محدود کړ. هغه هم هغه څوک چې ته یې د غرنې په نوم پېژنې، په وجود کې مې یو ګوته روغ ځای نشته ووهل شوم پلار په تودوو چرو وداغلم ورور زندی کړم همداسې بې هوشه شوې وم.

چې تر هغې په حال کې کېدم نو زما دسمال یې ورکړی و. تردې وخت په کټ پرته وم بېګا راکې لږه شیمه راپیدا شوه ستا لپاره مې په مختصر ډول یو څه ولیکل ډېر څه به پاتې وي.

خو په هر حال اړین موضوعات پکې یاد شوي دي، بل دا چې ما ادبیات نه دي لوستي ساده خبرې دي خدای دې وکړي چې ته پرې وپوهېږې، یو دسمال مې هم درته جوړ کړی، کار یې لا پوره نه دی خلاص همداسې نیمګړی یې درکوم شاید دا زما او ستا وروستی لیدنه شي ځکه زه نه غواړم چې نور ژوند وکړم سبا پخیر راشه چې امانت دې دروسپارم).

سمه ده پانې خودا چې ته موبایل نه لرې دا به څنگه شي؟
زه به لس بجې له کور درووځم ته هغه د شېدو دوکان سره په تمه شه
سمه ده

او بل دا چې پانې زما او ستا د مینې دوه کلونه برابرېږي ایا کوم داسې ارمان بې له دې چې زما نه شوې کوم بل څه لرې چې ما نه وي پوره کړی؟

اسو بلې... هو! شته

څه دي راته یې ووايه، ژوند به مې هم درځار کړم
یو دا چې ته ناروغ شوی وې باید روغتون کې دې خدمت ما کړی وی
بل دا چې ته راغلی وې او زه ناروغه وم ما ویل تا به زه ښکل کړم او ته به ما په غېږ کې ونیسي، خو نه په ما کې ساه وه او نه تا ځان ته نږدې

کرم زما لپاره به له دې نه ښه د زړه لوی بل ارمان نه وي
او یو څه بل هم شته هغه دا چې تا غوښتل چې زه او ته به بیګا ته خیالي
واده وکړو، تا له ښاره شمعی او گلان راوړل د سیند په غاړې دې په
گلانو زما نوم ولیکه، شمعی دې بلې کړې قضا ما ښام و.

ما سره جوړه واچوله، په لاسو مې نکریزې ولگولې مراسم مو پیل کړل
په تلیفون دا هر څه ډېر ښه روان وو، یو او بل ته مو ډېرې ښې لارښوونې
کولې تا چې زه قبوله کړم ما د قبولیت دوه پړاوه تېر کړي وو چې په
دریم پړاو کې مې مشر ورور سپین غر رانتوت.

موبایل یې راڅخه واخېست نکاح نیمګړې پاتې شوه، که څه هم دا د
یو کال مخکینۍ کیسه ده خو باید سبا یې دریم پړاو تکمیل شي.

زما دې بدو ارمانونو ته په سترگو کې اوبښکې ډنډه وې، له خولې مې
اخو توخ نه خوت بس مې وم ساه راڅخه وتلې وه یو ژوندی لاش پاتې
شوی وم بیخي مې وضعیت خراب و همدومره مې له خولې ووتل

وه زما ګرانې پانې د ستي ښه وخت سبا سره خبرې کوو... اړیکه مې پرې
کړه

له ځانه سره مې ویل خدایه کاش زه په ابدې خوب ویده وی کاش زه
خوب ګورم کاش پانې ماته هر څه درواغ ویلي وي.

په همدې کې د وړانګې شمېره د موبایل په مخ وپر کېده ما یې هم
شمېره اوکی کړه.

په زاریو مې ورته پیل وکړ چې وړانګې خیر دی راته ووايه چې پانه
درواغ وايي خیر دی، ژر کوه هغې په کړس کړس وخنډل او زیاته یې
کړه.

ته لېونی عجیبه سړی یې تاته خو څوک ټول عمر نشي کیناستلی، تا
خپله په ځان وکړه بس زما درد، غم او غصه بیخي له کچې ووتل له

له مسکاله تردې حاله ۹۸/۱

قهره تور او شین شوم اړیکه مې پرې کړه ورباندې په دې سختو حالاتو کې بې حاله شوی وم...

سهار مې چینار اصف تنگ او نثار خان شینواری له ځانه سره واخیستل تور غر ته روان شوم، نهه بجې هلته ورسېدم شېدو دوکان کې مې واپول سوچونو پسې اخیستی وم.

ځان راته بل ډول ایسېده اریان دریان وم د دنیا ټولې ستړیا نن د یوه ناکام سړي په اوږو ایښودل شوې وې.

شېبه وروسته یو مات وجود رابښکاره شو، بې مجاله راروانه وه د ابل څوک نه زما بایلل شوې پانه وه.

پرده مې کش کړه د رارسېدو سره سمه راغاپې وتله، سلگو نیولې وه ښه ډبرې وژړل ما ډاډ ورکړ کیناستو مخ مې وروړاندې کړ چې دومره مې ښکله کړه چې ترڅو مې په انتگو کې وینې غوټه شي.

هغې هم همدا سې وکړل بیا مې د خپلې سینې پورې کلکه ونيوله له سترگو یې بې واره اوښکې را روانې وې د اوربل لام یې اوښکو په انتګي پورې نښلولی و.

بیا مو د نکاح پاتې برخه تکمیل کړه د دې سره یې په اشاره وویل زه ځم کورنۍ مې څاري څوک رانشي.

دا چې په لومړۍ لیدنه کې مې لایقه په خولې اخیستو خفه کړې وې اوس خوله رانېږدې کړه.

چې زه یې درنه خپله واخلم دخولې په اخیستلو یې غبرګې غبرګې اوښکې په انتگو راغللې، ښااا نو لالیه په ځان پام کوه زما د یوه ځانګړي ارمان په خاطر ژوند وکړه زه شاید په شمار څو ورځې واوسم ځکه یو مې ته له لاسه ورکړې او بل هغه غرنی له ځانه لېونی سپی جوړ کړی زما د پرله پسې انکارونو د پلار ورور رویه او دروند ولورد هغه

له مسکاله تردې حاله ۹۹/۱

مینه او وایم او که د مینې په نوم یې چې کوم، تور پورې کړی و.
له ماسره په دښمنۍ بدل شو اوس په موبایل کې راته ډول ډول
گواښونه کوي لکه د ولور غچ اخیستل زما وژل وروسته له واده نه؛ او
آن تر طلاقه مې گواښي؛ دا چې زما پلار په غرنی زیات ولور ایښی او
غرنی یې د ورکړې توان نلري پدې ډول اوس ماته پلمې جوړوي لایقه.

پانې ما چې څومره فکر وکړو نوره هېڅ خبره نشته، خبره ټوله د ولور ده
د دې ستونزې د حل لپاره له ماسره یوه لاره شته هغه دا چې زه به په
خپله خوښه راشم ځان به د غرنی په لاس کې ورکړم غرنی دې د اختطاف
په نامه ما وساتي پدې سره کولی شي چې ستا د ولور پېسې زما له
کورنۍ ترلاسه کړي ترڅو دا ستونزه پای ته ورسېږي!

نه لایقه داسې نشي کېدی! زه بې لدې هم له هغه وحشي سره ژوند
تېرول نه غواړم چې څه کوي ودې کړي دا چې زما د ژوند پای شېبې دي
نو واخله د انیمګري رومال او دا دې کېسه...

ستا پانې د ننګرهار په کامې ولسوالۍ کې دې نړۍ ته سترګې
پرانیستې د ژوند پینځه کاله مو همدلته تېر کړل له هغې وروسته مو
د ننګرهار ولایت بټي کوټ ولسوالۍ ته کډه وکړه د پلار او نیکه
ټاټوبي مو تور غردۍ.

دا چې له کامې څخه مو بټي کوټ ته کډه وکړه، نو هملته کورنۍ مې
په یو منځني ښوونځي کې شامله کړم ډېر ښه او خوشاله ژوند مو
درلود پلار مې بزګرو.
او موږ هم ورسره مرسته کوله د وخت په تېرېدو خپل کلي ته راستانه

له مسکاله تردې حاله ۱۰۰/۱

شو، ژوند مو په پلرني ټاټوبي کې اختيار کړ، پاتې زده کړې مې دلته

بشپړې کړې.

په ۱۳۹۴ ش کال کې مې په يو طبي علومو انستيتيوت کې د قابلګۍ

په څانګه کې زده کړې پيل کړې، او په ښه درجه ترې فارغه شوم.

د فراغت سره سم مې د ننګرهار په عامه روغتون کې دنده ترلاسه کړه،

خو په ژوند کې مې يو څه ستونزې راغلې زما اړيکې له پلار او ورور

سره خرابې شوې ځکه زه لوستې وم ما غوښتل چې کورنۍ مو سالم

پرمختګ وکړي خو دوی زما له دغو هڅو ناسم تعبير واخېست.

له دوه مياشتې دندې په جريان کې مې يوه ملګرې راپيدا کړه، دا

ملګرې مې په يوه هلک مښه وه د دوی ترمينځ ستونزه راغله دې

ملګرې مې ماته د خپل يار کيسه وکړه او د هغې د تليفون شمېره يې هم

راکړه چې د اړيکې په جوړښت کې ورسره زه مرسته وکړم.

هلک ويل چې د جلی ژوند خراب نشي، ښه به دا وي چې سره جلا شو.

ځکه زه د وينې سرطان لرم... هلک له پيل او پای ټوله کېسه ماته تېره

کړه، ماته يې د ناروغۍ ثبوتونه راوسپارل او ما جلی ته وسپارل، اخر

جلی او هلک موافقې ته ورسېدل هلک د درملنې لپاره خارج ته ولاړ

ماته يې خپله خور او زه ورته په ورور مخاطبه شوم.

زه ورته ځکه تر اوسه ډېر احترام لرم، چې له ماسره يې ډېره مرسته کړې

ده زما خپل وروڼه هم شته چې يو لوی او نور کوچنيان دي.

د مشر ورور سره مې اړيکه جوړه نه وه د کور ټول مسوليتونه مې خپله

واخيستل پلار مې په لومړيو کې ځان د نظام په ليکه کې شامل کړ دا

چې ورور مې ماسره ضد درلود د ښځو له زده کړو سره وران و.

پلار مې ژوندی دی خو په مړي يې ځکه حسابووم چې د يوه پلار مينه

يې موډ ته نه ده راکړې، په خپله خوښه او د ورور په خوښه کارونه کوي

له مسکاله تردې حاله ۱۰۱/۱

موږ ته هر وخت هېڅ په هېڅه غصه وي خو زه يې لږ لږ مخالفت کووم.
زما د پلار تر ټولو بد عادت دا دی چې پیسې يې له هر چا ډېرې خوښې
دي، دا چې زه هم د ځوانۍ موسم کې وم، خلکو به زما غوښتنه کوله
خو ما نه منله، ځکه د زیاتو زده کړو ارمان مې درلود.

له ورځو څخه یو ورځ مې مور ډېره ناروغه شوه، زه هم جوړه نه وم د ښار
په لوري مې حرکت وکړ.

کوچنی ورور راسره و تر څو مور ته له ټاکلي ادرسه درمل راوړم، په
هغه وختونو کې زه سمه په ښار کې بلده نه وم، لږ څه وگرځېدم خو
ډاکټر مې پیدا نه کړ.

د ستنېدو پر وخت د ملي امنیت یو کس را مخې ته شو، او راڅخه يې
پوښتنه وکړه څنگه دلته گرځې امنیتي اظهارات دي، رښتیا هم ډېر
تدابیرونه شوي وو ځکه سبا د افغانستان د خپلواکۍ ۹۲ مه کلیزه
او جشن و.

د ښار واټونه په بیرغونو، شاه امان الله خان او د ولسمشر محمد
اشرف غني په انځورونو لا ښکلي شوي وو یعنې؛ جلال اباد ښار د
یوې ښکلې ناوې په څېر سینگار و.

ما ورته وویل وروره! ډاکټر ته راغلې یم خو راڅخه ورک دی که ته يې
پېژنې معروف مخلص نومېږي، هغې هم ونه پېژنده.

د دعا په نوم روغتون ته د ملي امنیت کس یوړو دا روغتون د بهسودو
پل هغې خواته موقعیت درلود.

کتنځي څخه په راوتلو يې له ماسره تلیفون ولید، له ما يې شمار
وغوښتله او ما هم ورکړه، ځان يې ډېر مهربان وښود. دا چې زما دنده
نه وه عامه روغتون کې مې استعفا ورکړې وه.

یاد کس زما د شخصي ژوند په اړه پوښتنې وکړې او ما هم ورځواب

له مسکاله تردې حاله ۱۰۲/۱

کړې، راته یې کړه که ستا خوښه وي دنده به درته پیدا کړم زه هم خوښه شوم، د سر په خوځولو مې ومنله.

کورته راغلم.

خو ورځې وروسته د ملي امنیت کس زما اسناد او عکسونه وغوښتل، ښار ته لاړم د دوو نورو ملگرو سره یې خواته ورغلم، اسناد مې ورکړل او بېرته ترې لاړم.

څه موده وروسته یې بیا زنگ ووهه د واده غوښتنه یې وکړه، ما ترې وخت واخېست د وخت په تېرېدو راته ثابته شوه چې یواځې د ښځو عزتونه لوتوي او بس...

لایقه! زه دا منم چې موږ د یوې مذهبي او عرفي ټولنې اوسېدونکي یو، خو دلته د انسانانو په نوم باندې ډېر وحشیان ژوند کوي. ته دا ومنه کله چې یو شمېر انجونې د دندې لپاره یوې ادارې ته مراجعه وکړي، هلته د ادارې یو شمېر رهبري یې لومړۍ قواره وینې که ښکلې وه نو کار یې وشو، بیا وروسته ترې استفادې هم کوي هغه په انگلیسي کې ورته (بلک میل) وايي او که څه...

تا هم دغه حالت په یو شعر کې ډېر ښه انځور کړی دی:

ستا په بازار کې خوشالي بې پیسو نه خرڅېده
چې راسره نه وې پېسې، نوزه به تلم درڅخه؟
دلته د پېغلوله وجوده سترگې نه وتلې
غربت وونه مې وې جامې، نوزه به تلم درڅخه؟

خو له ربه مې راضي یمه چې ډېر ژر راته وشرمېد، ما چې اسناد ورکول دوه ملگري راسره وې او بل دا چې د سرک په سر مې ورته وسپارل، د

له مسکاله تردې حاله ۱۰۳/۱

هغې پلان ماته د (بلک میلی) و.

دا چې دا څنگه انسان و د هغې نېږدې دوست زما شماره ترې پته کړې وه، او ماته یې رسوا کړ دې اړیکې شاوخوا یو میاشت وخت ونيوه، له هغې ورځ راهیسې ترې خبر نه لرم دې کار نو زما باور په سړیو صفر کړ. دې کار زه ډېره هوښیاره کړمه او ژوند ته مې ښه پام شو، که څه هم ډېرې ستونزې موجودې وې، د ژوند زیات ضرورتونه ما خپله پوره کول.

کورنۍ مې په ما ډېره باوري وه، د پوهنتون دوره او دروغتون د دندې دوام په وخت مې کور ته تگ راتگ خپله کوو چې په دې وخت کې له یوې ستونزې سره مخ شوم.

پلار او بابا مې جدي پرېکړه کړې وه چې ما د کاکا په بدل ورکړي، ما یې جدي مخالفت وکړ و پلار مې زما جدیت لا غصه کړ او وه یې ویل چې دا کار به حتمي کېږي دا زما اخري پرېکړه ده.

زه هم مجبور وم حل لاره مې لټوله دا چې وړانګه زما تر ټولو نېږدې ملګري وه، او له ټولو رازونو مې خبره وه، زه له عامې روغتیا روغتون څخه یوه شپه له هغوی کور ته ولاړم. یو وخت وړانګې په کابل کې سیمینار درلود هلته د یو هلک سره مخ شوې وه هغې ورته ځان ډېر لوړ پېژندلی و، د وړانګې پوره باور یې لاس ته راوړی و. په دې شپه ډېر زیات باران و اسمان سمې خبرې کولې د وړانګې سره په خبرو وم، چې هغې هلک زنگ ووهه.

وړانګې سره یې له څو خبرو وروسته اړیکه پرې کړه، دا چې زه او هغه هلک دواړه له یوې سیمې وو. زما اړوند پوښتنې یې ترې کړې وې، ما د وړانګې یوه خبره هم ځمکې ته نه غورځوله بې له دې چې ما خبره کړي زما خبره یې د هغې هلک سره کړې وه،

له مسکاله تردې حاله ۱۰۴/۱

هلک بيا زنگ ووهه دې ورزياته کړه خورلنه مې راغلې ده برق هم نشته، خور مې ډېره زياته نازولې او نازکه ده او بله دا چې دا هم ستاد کلي ده.

ما وړانگې ته په تريخ نظر وکاته هغې هم اړيکه پرې کړه، سم له لاسه يې په نورو خبرو بوخته کړم. څه موده وروسته هغه هلک له وړانگې غوښتي وو که دا جلی له ماسره واده کوي نو زه تيار يم دا نو داسې وخت و چې پلار مې زه د کاکا په بدل ورکولم.

زه پرې راضي نه وم هغه هلک هره ورځ له وړانگې زما پوښتنه کوله، بله ورځ وړانگې مشوره راکړه چې پلار دې په بدل ورکوي خدای خبر هغه به څنگه کورنۍ وي.

غرنۍ ډېر ښه انسان دی ځانته دې غواړي دا رشته به درته ښه وي، ما مې د مور سره دا خبره شريکه کړه دا چې د کاکا په بدل تلم او کورنۍ هم نه وه معلومه نو مور مې دا رشته غوره وگڼله.

په دې وخت کې ما په يو انستيتيوت کې استادي واخيسته، او دا څانگه يې زموږ په کلي کې نوې پرانيستل شوه تدریس مې پکې شروع کړ، دلته زيات محصلين د غرنۍ دوی له کلي راتلل يو ورځ مې په ټولگي کې د غرنۍ دوی کورنۍ په هکله پوښتنه وکړه چې زياتره محصلين د دوي له کورنۍ سره اشنا وو.

ټولو محصلينو يې ستايښه وکړه خو يو څه چې ډېر حيرانوونکي وو يوې زده کړيالې وويل چې غرنۍ بله مېرمنه او بچيان هم لري د دې نه وروسته ما غرنۍ ته ځواب ورکړ چې واده ورسره نه کووم ځکه چې بله مېرمنه يې درلوده.

دا داسې وخت و چې زه لا غرنۍ نه وم ليدلې پرته له کوچنيوالۍ له يوه انځوره، څو ورځې وروسته يې د کوچني ورور په مرسته (ميمورې

له مسکاله تردې حاله ۱۰۵/۱

کاره) کې خپل عکسونه راولېږل په دې کې ډېره موده تېره شوه. ما ورته وویل زه د ټولنې خدمتگاره یم، غیر له دې چې واده راسره وکړه نور هر ډول کومک چې زما تروس وي کووم یې، بله ورځ د غرنې ورېندار په ماشوم ناروغه شوه مرسته یې وغوښته زه یې هلته ولیدم ډېرې ورځې تېرې شوې غرنې په داسې پلانونو کار شروع کړ، ترڅو په مرسته یې ما د خپل حاکمیت لاندې راولي خو بريالی نشو. ډېرې غوښتنې یې وکړې خو ما رد کړې له دې وروسته غرنې زما له ورور سره ملگرتیا پیل کړه او دا اړیکه یې په کورني تگ راتگ بدله شوه.

ماته یې ډېر وویل زه له چا ډار نه لرم، دومره وس او توان لرم چې تا وتښتووم، ښه به دا وي چې زما غوښتنه ومنې. په دې کې یوه ورځ سور رنگه موټر زما شاه ونيوله، زه پوه شومه چې د قوي څار لاندې یمه ډېره په ویرې او سختۍ تر کور ورسېدمه. ددې پېښې تر واقعې کېدو وروسته مې ډېر احتیاط کاوه. دا چې غرنې په اونۍ کې دوه ځلې زموږ کور ته راته، نو په دې سره یې زما د ورور خسر او اوبنۍ چې انیل نومېږي کوم چې تا یې مخکې په هکله له ما پوښتي ول سره هم وپېژندل، بیا به نو هره ورځ د دوی تر مینځ ملاقاتونه کېدل.

دا چې ورور مې او انیل پرديو انجونو ته زنگونه وهل، نو غرنې هم ځینې خبرې په یاد بندار کې کړې وې چې زه هم مټین یم، د شپې او ورځې خوبونه مې حرام شوي دي ټوله ورځ مې هغه دنگه ځواني، گلابي مخ، سراحی غړۍ، بادامي اوږدې سترگې، خندانې قواره، په سترگو کې رغړي را رغړي.

ډېر زورېږم دا چې دوی اوس ډېرې نېږدې اړیکې درلودې، ورور مې

له مسکاله تردې حاله ۱۰۶/۱

غرني ته وييلي و چې د جلی کور راوښايه که په هر قېمت وي جلی درته کوو. غرنی په هغه شپه غلی پاتې شوی و، خو په سبا يې زما د ورور خسر ته زموږ کور او زما رسته ياده کړې وه.

په دې وخت کې زه له دندې څخه کور ته راغلم، ډېره سترې وم د برنډې پایې ته تکیه شومه چې د ورور خسر مې په مرکه راغی.

په یادونې يې زما پلار کوم عکس العمل ونه ښود خو ورور مې ډېر جدي شو، ځکه چې غرني په هغه شپه وييلي وو چې جلی هم له ماسره مینه لري ورور مې ورته په هغه شپه وييلي وو ښااا چې ته دومره مټین يې او جلی هم تاسره جوړه ده درته به يې راوتښتووم

خو ورور مې خبر نه و چې زما خور يادوي، د غرني سره مې ورور دښمني پیل کړه ډېر غصه شو، زما موبایل ته يې فکر شو هغه يې راڅخه راواخيست.

د بد قسمتی چارې گوره پدې وخت کې غرني ځیني پیغامونه راو لیږل پدې پیغامونو سره مې پلار داسې فکر وکړ، چې گوندی زه له غرني سره لار لرم.

غرني د انیل کورنۍ ته زما د سپکاوي او بد نامۍ په پار ډیر درواغ وييلي ول، چې پانې رانه ډېري پیسې خورلي له ماسره چکرو ته تللي او دیته ورته ډېر پرو پاگند يې وييلي ول د انیل پلار د غرني ټولي خبرې زما پلار ته وکړې.

پلار مې د دې خبرو په اوریدو سره ډیر جدي شو، او ماته يې هیڅ وخت د خبرو لپاره رانکړو پرېکړه يې وکړه چې غرنی ډېرې ته راولی او دواړه یو ځای ووژنی.

چې مردار شي خو د هغوی کورنۍ عذر او زاری ته راغلل، پلار ترې زما په بدل کې د غرني خور زما د ورور او میرمن يې ترې ځانته

له مسکاله تردې حاله ۱۰۷/۱

وغوښته مشران او سپين ډيري منځته شول خبره يې هواره کړه. دا چې ما په هغه انستيتيوت کې درس ورکاوه، غرني دا وخت دنده نه درلوده او په انستيتيوت کې يې ځان شامل کړو ما له دندې استعفاء ورکړه. او نمبر مې هم بدل کړو انيل چې د غرني نږدې ملگری و، او خور يې زما د ورور ميرمن وه نو زما نوې شمېره يې غرني ته ورکړې وه. ما دا خبره پلار ته نشوه کولې ځکه چې زموږ کورنۍ د انيل دوې سره په دښمنۍ اوږېده، پلار مې پرېکړه وکړه چې يا دې نن شپه غرني او يا دې د ماما لس کلن ليوني زوی ته ورکوم. ستا لپار نور زما په کور کې ځای نشته که دغه وخت ما انکار کړی وی.

غرني شرمولم کورنۍ مې ټولې خبرې منلې وې لېقه ما چې په تا ټينگار کوو، ستونزه داوه چې ترڅو غرني ما غواړي نو زما کوژده به له تا سره شوی وي.

بيا به ستونزه نه وي خو دا خوب مې په اوبو لاهو شو، دا چې مشرورور راسره وران و نور کوچنيان او پلار په دنده کې وو. بس چې چرته به تلم د خلکو پام به زما په لورو.

نه پوهېږم ډيره ښايسته هم نه يم، او نه داسې بې اختياره مزل کوم چې د خلکو پام راواړوم د انسانيت نه مې نفرت پيدا شو.

نه پوهېږم چې لابق به کومې ستونزې لرلې چې زما غوښتنه يې ونه منله، اوزه يې د اور لمبو ته گوزار کړم افسوس... ما نور وس نه درلود د غرني کورنۍ سره مې کورنۍ په دښمنۍ اوږېده پلار له ما دا پوښتنه هم ونه کړه چې ستونزه په څه او په چا کې وه، خو بس په پټو سترگو يې د غرني ټولې خبرې په ما راوتپلې. مور مې غوښتل چې دښمني جوړه نشي بايد د غرني مرکه ومنم.

کنه مور مې هم هاغه سپي ته په موبایل ډيرې زاری کړې وې، خو هغه

له مسکاله تردې حاله ۱۰۸/۱

په ډيرې سپين سترگي سره رد کړی وې. او زما په مور يې هم تور بږي کړې وو چې د مور يې هم راسره خوښه وه ما د سر په خوځولو سره ومنله خو چې کله د غرني مرکه راغله ته مې راپاد شوې لابقه!
او بيا مې انکار وکړو د انکار پايله دا وه چې ټول ټپي وجود مې ستا پر وړاندې دی.

زه په کور کې د څارنې لاندې يم، موبایل هم نلرم ته ډاډمن اووسه چې ترڅو ژوندی يم په خوله به مې ستا نوم او په سترگو کې به مې ستا د پارجنو شونډو انځور وي.

او دا هم درسره وعده کوم، چې د غرني د واده ارمان به پوره نشي شايد زما او ستا دا آخري ليدنه او خبرې وي او که بيا دې چرته په زړه را وريدم نو د کلي په لويه هديره کې به يو قبر خلک پدې نامه پيژني چې دې جلی د واده په شپه ځان وژلی او هغه قبر به زما وي.
لايقه په اخر کې دا خبره بيا هم په جرأت سره کووم چې زما لايقه (مينه درسره لرم) اوس نو نه و پرېزم بلکې په دې جملې وياړم.

مينه درسره لرم

ستا بايلونکي ماته پانه!

د پانې د دې کيسې له لوستلو وروسته مې يوه شېبه هم سترگې بې نښه نشوې، د ورځې څلويښت ځله رايا د يږي او څلويښت سگرته څکوم.
ورځ تر بلې مې حال په خرابيدو دی مور راته غاړه له تعويزو ډکه کړه، خود ملا دم زما د ميني مخه نشي نيولی.
او نه د پانې د هېرېدو ځواک لري څومره چې زمانې اوږي فاصلې بې معنې کېږي.
او يادونه يې نوي نوي رنگونه راوړي په غونډو او مشاعرو کې مې

له مسکاله تردې حاله ۱۰۹ / ۱

گډونوال غزلې او نظمونه دوه دوه ځلې اوري، او په چکچکو يې
بدرگه کوي.

خو د احساس درک مې هيچا ونکړو د ژوند ټولې چارې مې بې مانا
دي، او که مانا ده هغه هم د ژوند په خاړيزې للمې لوڅې پښې په يوه
ورک منزل پسې منزل دی. يوې چارې ته ژوند دی چې يا يې له احواله
خبر شم او يا يې او گورم او بـس...

چې ستا به ياد او که به هېرېم
زه چې قدم په قدم ږدم تا يادوومه

پای

د هېواد د خپلواکۍ ۱۰۰ امې کلنيزې په وياړ!

Designed By: Sanaullah Zawab

شهباز خپرندويه ټولنه

برېښنالیک: shahbazpublications@gmail.com

لړۍ شمېرې: ۰۷۹۷۹۲۰۰۰۸ - ۰۷۷۶۹۲۰۰۰۸ - ۰۷۸۷۸۶۸۸۱۶

پته: بي بي خوا عالي لېسې، تر څنگ د حاجي عظيم دروېځۍ ته مخامخ

جلال اباد ښار

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library